

Luterilainen

N:o 6 2021 ❄ 1926 – 2021 ❄ 96. VUOSIKERTA

Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.

Joh. 8:31, 32

MARTTI LUTHER

Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt. (Joh. 6:29)

Kun meidän omantunnon hädässä pitäisi käyttää evankeliumia, joka on armon, lohdutuksen, jopa itse elämän sana, niin laki, joka on vihan, murheen ja kuoleman sana, ehtii usein edelle, estää evankeliumia ja alkaa pauhata omassatunnossa. Jopa yksi ainoa uhkaava Raamatun sana saattaa kumota ja pimentää kaikki lohdutusperusteet ja niin kauhistaa sydäntämme, että me kerrassaan unhotamme vanhurskauttamisopin, armon, evankeliumin, jopa itse Kristuksen. Tämän lisäksi me puolittain itsekin, oman järkemme puolesta, olemme itseämme vastaan. Tämän tähden me alinomaa teroitammekin sitä

totuutta, ettei Kristuksen tuntemus ja usko ole mitään inhimillistä, mitään tekoa, vaan että se yksinkertaisesti on Jumalan lahja, joka meissä sekä synnyttää että ylläpitää uskon.

Mutta samoin kuin hän sanalla ensin antaa uskon, samoin hän sitä sitten myös sanalla harjoittaa, lisää, vahvistaa ja sen tekee täydellisiksi. Mikään siis ei ole vaarallisempaa kuin sanan halveksiminen. Se, joka kyllästyy sanaan ja tulee sille haluttomaksi, koska luulee sen jo ymmärtäneensä, ja jolle sana vähitellen käypi vastenmieliseksi, on jo kadottanut Kristuksen.

*Martti Luther
Mannaa Jumalan lapsille*

N:o 6 - 2021

Jeesus, lammastarhan ovi ja hyvä paimen

MINÄ OLEN ovi: jos joku minun kauttani menee sisälle, hän pelastuu, ja hän käy sisälle ja käy ulos ja löytää laitumen. (Joh. 10:9)

Kun paimenelle avataan ovi ja hän astuu sisään, lampaat saavat lohdutuksen ja avun, kuten Kristus sanoo evankeliumin lopussa: ”Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja yltäkyllin”. Sillä silloin heti kohta Kristus itse heitä hallitsee, johtaa, kuljettaa, kaitsee ja ylläpitää ja vaikuttaa heissä sanallaan ja Pyhän Hengen voimalla, että he päivittäin kasvavat ja rikastuvat ymmärryksessä, voimistuvat uskossa, lohdutuksessa ja kärsivällisyydessä sekä saavat enenevästi voittoja kärsimysten ym. keskellä, tuovat esiin itsestään hyviä hedelmiä, opettavat, palvelevat ja auttavat muita. Näin toteutuu aina kristikunnassa sen Paimenen virka ja toiminta, jonka omia lampaat ovat, kun hän itse ottaa heidät tykönsä ja vaikuttaa kaiken heissä; tehden sen vain äänellään eli ulkonaisella sanalla ja saarnalla.

Siksi hän sanoo itsekin itseään oveksi, jonka kautta lampaat käyvät ulos ja käyvät sisään. Niin kuin hän itse on paimen, niin samoin myös se saarna, jonka välityksellä hän tulee luoksemme ja josta hänet opitaan tuntemaan, lisäksi usko sydämissämme, jonka kautta hänen voimansa ja tekonsa havaitaan, ei ole mitään muuta kuin Kristus. Näin hän siis asuu ja vaikuttaa meissä ja meidät havaitaan aivan hänessä oleviksi elämässämme ja teoissamme. Kaikki tapahtuu uskosta ja uskon kautta häneen: olemme mieluisia Jumalalle yksin hänen tähtensä emmekä saa lohdutusta mistään muusta emmekä luota mihinkään muuhun.

*Martti Luther
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta*

Luther ja evankeliumi, luvut 12 ja 13

Syytöksiä ja evankeliumin vihaamisesta ja halveksimisesta

12. Syytöksiä

2438. Ne, joille evankeliumia saarnataan, mutta jotka sen jälkeen käyttävät sitä väärin, tulevat seitsemän kertaa pahemmiksi, kuin mitä he olivat sitä ennen, ja heille olisi parempi, etteivät olisi sitä kuulleet lainkaan. Sen tähden olen usein sanonut, että jos voisin toivomalla jotakin saada aikaan, toivoisin, että talonpojat, porvarit ja aateliset, jotka nyt käyttävät mitä häpeällisimmän väärin evankeliumia, olisivat vielä paavikunnan alla. He näet ovat vain esteenä evankeliumille, sille häpeäksi ja vahingoksi. XIII, 2502.

13. Evankeliumin vihaamisesta ja halveksimisesta

2439. Kun on alettu saarnata Jumalan sanaa, kaikki leimahtaa riitaan ja murhaan. Nyt jumalattomat, jotka ovat Jumalan sanan vihollisia, sanovat siihen evankeliumin olevan synnä. He näkevät nyt vain tämän, että maailmaa ahdistetaan onnettomuudella. He eivät näet näe syntejään eivätkä sitä äärimmäistä kiittämättömyyttä, kun he vainoavat Jumalan sanaa. Ne ovat niitä todellisia syitä, miksi Jumala kiihdyttää kuritustaan eli onnettomuutta. VI, 768.

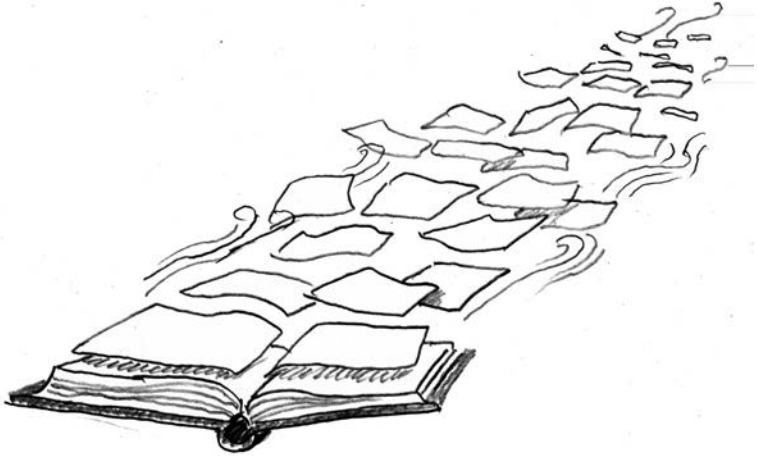
2440. Mistä johtuu, että huudetaan kiivaasti: mihin evankeliumi tulee, siinä alkavat rauhattomuus, riita ja kapinat? Kukapa muu ne aloittaa, ellei perkele liittolaisineen? Mitä tämä saarna voi sille, että perkele ja maailma ovat niin ilkeitä? Mitä evankeliumi aiheuttaa sellaista, mistä sitä voisi syyttää niin, että sitä voisi vihata ja vainota? Ei mitään, sillä se haluaa tuoda ihmiset pimeydestä ja sokeudesta oikeaan Jumalan tuntemukseen ja näyttää, kuinka synnistä päästään todella irti, pelastutaan kaikesta pahasta, tullaan iankaikkisesti vanhurskaiksi, eläviksi ja autuaiksi. Se ei aiheuta mitään kärsimystä tai vahinkoa ruumiille eikä omaisuudelle. Se jättää kaikki hallitukset, virat ja säädyt maan päällä niiden omaan olemukseen niitä estämättä ja heikentämättä, vahvistaa ja kunnioittaa niitä sellaisina, käskee niitä tottelemaan ja pitämään rauhan, sekä myös kärsimään vääryyttä ja väkivaltaa. Kenelläkään ei siis ole mitään syytä valittaa tämän opin takia. W2 V,974.

2441. Evankeliumi on sellainen oppi, joka opettaa paljon korkeampaa ja salaisempaa kuin mikään maailman tuntema ja opettama

viisaus, pyhyys, jumalanpalvelus jne. Se näet opettaa syntien anteeksiantamusta, joka saadaan pelkästä armosta Kristuksen kautta. Ja vaikka rakas evankeliumi on hiljainen, rauhaisa oppi ja vaikka se antaa kullekin siinä, mikä maailmassa on korkeata ja suurta, oman arvonsa, vieläpä kiittääkin sitä, niin maailmalla on oma erityinen pyrkimyksensä ja vaivansa asettaa Jumalan luodut ja lahjat itsensä Luojan edelle ja aivan suuremmoisesti sovittaa niillä syntinsä, lunastaa itsensä ikuisesta kuolemasta ja saavuttaa iankaikkisen elämän. Sellaista oikea evankeliumi ei voi sietää, vaan se tuomitsee ja kiroaa sen jumalanpilkkana ja perkeleellisenä harhana. Sellaista ei myöskään maailma kärsi. Se ei kärsi, että sen parasta, korkeimpia hyveitä ja lahjoja halveksitaan ja kirotaan. Niinpä se ripustaa kohta evankeliumiin tämän häpeälapun, ikään kuin se olisi harhainen ja vaarallinen oppi, joka tuhoaa ja hävittää kaiken hyvän hallituksen ja järjestyksen, ruhtinaskunnan, kuningaskunnan, keisarikunnan ja jumalanpalveluksen. Sen tähden se toimii väärin Jumalaa ja keisaria kohtaan, kumoaa kaikki lait ja oikeudet, turmelee hyvän kurin ja

kunniallisuuden ja antaa jokaisen mielivallalle rangaistusta pelkäämättä vapaan toimivallan, tilaa ja aihetta. Siksi näyttääkin siltä, ikään kuin maailma voisi hyvästä syystä vihata tätä oppia, ja että sen vainoaminen olisi Jumalallekin mieleen, kun he sitä vainoavat. Ja ne, jotka oikeaa evankeliumia opettavat ja sen hyväksyvät, tuomitaan jumalattomiksi ja annetaan perkeleen haltuun ikään kuin vahingollisimpana ja myrkyllisimpänä ruttotautina, mitä maa voi päällään kantaa. W VIII,1566.

2442. Jos murhaaja tappaa jonkun kadulla, se on hirvittävä, kauhea asia. Mutta se ei ole mitään verrattuna siihen murhaan, kun paavi, piispat ja ruhtinaat ym. murhaavat evankeliumin ja tekevät kaikenlaista väkivaltaa voidakseen tukahduttaa evankeliumin. Se näet koskee koko maailmaa, kokonaisuutta maata ja koko kaupunkia. Jos varas varastaa 300 guldenia, se on iso varkaus. Mutta mitä se on verrattuna siihen varkauteen, jos iso varas hätistää monilta köyhiltä evankeliumin tähden vaimon, lapsen, kodin ja konnun, ja häntä siitä huolimatta kutsutaan "kunnioitetuksi Isässä Jumalassa", "kor-

keasti ylistettäväksi ruhtinaaksi", "hurskaaksi herraksi". Siitä pakana Cato on lausunut oikein: Suuret varkaat hirttävät pienet varkaat. W2 XIII,1524.

2443. Meidän ei tule syytellä paavilaisia, ettei heillä ole lähes mitään hyvää. Mutta jos meillä joku ei ole pelkkää henkeä ja kuin enkeli, niin koko asiamme olisi heidän mielestään väärä. Silloin he pitävät iloa, hyppivät ja laulavat, ikään kuin olisivat voittaneet. Sen vuoksi meidän tulee varoa, ettemme anna heille aihetta pilkkaan. W2 X,366.

2444. Tulee tapahtumaan, että kadotamme sanan, sillä se menee pois salaa, kuten tapahtui juutalaisten keskuudessa. Kuten aateliset ja valtakunnankaupungit, sakramenttilaiset ja muut hurmoshenget ovat sen jo kadottaneet. Sitten he opettavat, miten sille pitäisi tehdä, ja jokainen haluaa olla hurskas eikä

tiedä, että se on turhaa, väsyttävät itsensä ja juoksentelevat ympäriinsä kuin järjettömät koirat, menettävät ruumiin ja hengen eivätkä saa oikeaa apua, sillä sitä he eivät nyt halua. Meitä on kylliksi varoitettu. Sana ei pysy kauan, sillä kiittämättömyys on liian suurta. Halveksunta ja tympääntyminen aiheuttaa, että sen täytyy poistua eikä Jumala voi sitä kauempaa sietää. Ennen kunnioitettiin suuresti oppia rukousnauhoista, aneista, toiviomatkoista jne. ja luultiin sen olevan Jumalan sanaa, mitä kukin esitti, jokaisella oli isämeidänsä. Nyt kun saarnataan uskosta Kristukseen ja siitä, kuinka tulee elää ystävällisesti keskenään, sanotaan: Mitä tämä on? Sitä halveksitaan kohta, niin sen täytyy raueta ja hävitä. Toisin sanoen: Olen vielä lyhyen ajan kanssanne, ja te tulette etsimään minua, mutta ette löydä, ja missä minä olen, sinne te ette voi tulla. W2 VIII,73.

2445. Tästä havaitsemme, kuinka autuaan valon on käynyt maailman alusta lähtien aina välistä ja kuinka sen yhä käy. Elämä ja valo on alati maailmassa ja tekee eläviksi, valaisee, loistaa ja hohtaa myös yhä edelleen ja uudestisyntyttää meidät ja paistaa milloin voimakkaammin, milloin heikommin, tuo ihmisille esiin, kuinka heidän tulee uskoa ja elää jumalisesti, ja osoittaa heille tien iankaikkiseen elämään. Mutta miten se otetaan vastaan? Ei kukaan välitä siitä tai halua sitä tai vain harvat. Maailma ei halua nähdä, tietää eikä kuulla siitä, vaan pilkkaa sitä ja maksaa pahalla niille, joiden kautta se loistaa. Sitä Kristus valittaa Joh. 3:19, että valkeus on tullut maailmaan, mutta "ihmiset rakastivat enemmän pimeyttä kuin valkeutta". Ja toisessa Tessalonikalaiskirjeessään pyhä Paavali lausuu kauhean sanan: "Koska he eivät ole ottaneet vastaan rakkautta totuuteen voidakseen pelastua, Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, että he uskovat valheen" (2 Tess. 2:10–11). On, ikään kuin hän haluaisi sanoa: Maailma haluaa tulla petetyksi, se haluaa valheitten ja pimeyden pysyvän maailmassa ja haluaa kuitenkin olla myös valona. Mutta se on silkkaa pimeyttä. Siitä ei tarvitse enempää tuoda esimerkkejä. Näemme silmiemme edessä, ettei maailma halua kärsiä tätä valoa. Tai se sietää sitä hetken, jotta voi kuulla sanan, mutta ei kestä kauaakaan, kun se on ohi. Se pian kylläntyy ja tympääntyy. W2 VII,1435.

2446. Samoin kuin Kristus ja apostolit saarnasivat, niin mekin haluamme saarnata ja rukoilla emmekä anna minkään sen kiusata itseämme, mihin he ryhtyvät meitä ja Jumalan valtakuntaa vastaan. Jos ahkerasti toimitamme virkamme, ei ole mitään vaaraa. Haluamme nähdä, mitä he haluavat tai voivat meitä vastaan tehdä ja sen, kykenevätkö he tukahduttamaan tämän valon. Tämä valo tulee nostamaan perkeleen ja hänen liittolaistensa hirvittävän vihan ja raivon. Mutta niin kovasti kuin he pitävät vihaa ja raivoavat ja yrittävät kaikkea meitä vastaan, he eivät kuitenkaan saa mitään aikaan. He eivät tule koskaan sammuttamaan tätä valoa. W2 VI 124.

2447. Mutta jos talonpojat ja aateliset ovat kiittämättömiä sanaa ja sananpalvelijoita kohtaan, joudumme liikutuksen valtaan ja närkästymme ja olemme niin suuressa mielen järkytyksessä, että unohdamme saamamme lahjat, vaikka meidän sitä vastoin tulisi sanoa: "Mitä on säkillinen vihaisia ruhtinaita, kuninkaita, Turkin keisareita, jopa perkeleitä?" Mitäpä siitä, jos ruhtinaat ovat meitä kohtaan armottomia ja kuninkaas raivoavat? Mitä on vaino, kun kerran tästä näet, että Kristus on sinun, hän, joka on Jumalan Poika, jonka sana ja kaste meillä on? Niin ikään, mitä on vaino, kun näet sanan hedelmät ja vaikutuksen, sen tuoman oman tunnon lohdutuksen, Kristuksen avaimet, joilla voit avata taivaan ja sulkea helvetin? W2 V,415s.

Kenelle Herra ei lue syntiä?

Mitä siis sanomme isämme Aabrahamin saavuttaneen lihan mukaan? Sillä jos Aabraham on teoista julistettu vanhurskaaksi, hänellä on kerskaamista, mutta ei Jumalan edessä. Sillä mitä Raamattu sanoo? "Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi." Mutta työtä tekeväille ei lueta palkkaa armosta, vaan ansiosta, mutta sille, joka ei tee työtä, vaan usko häneen, joka julistaa jumalattoman vanhurskaaksi, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Samoin myös Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: "Autuaita ne, joiden lain rikkomiset ovat anteeksi annetut ja joiden synnit ovat peitettyt! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!"

Room. 4:1–8. 3. PKjs.

Aabraham on esimerkkinä tekstissämme vanhurskauttavasta, pe-lastavasta uskosta. Jumala oli antanut lupauksen Messiaasta, joka polkee rikki käärmeen pään. Tähän lupaukseen Vanhan liiton uskovat panivat turvansa. Jumala näki kuitenkin hyväksi koetella heidän uskoaan. Tällainen koeteltu uskova oli Aabraham. Jumala oli antanut hänelle erityisen, juuri häntä koskevan lupauksen, että hänelle syntyy poika, jonka jälkeläisestä aikojen lopulla on syntyvä Messias eli se,

joka antaa kuoliniskun käärmeelle. Aabraham ei kuitenkaan saanut poikaa heti kohta, vaan hän oli jo satavuotias ennen kuin poika hänelle syntyi. Ja kun poika oli kasvanut isoksi, Jumala vaati Aabrahamia uhraamaan hänet.

Aabraham sai kuitenkin pitää poikansa, mutta sen jälkeen kesti parisen tuhatta vuotta ennen kuin lupaus toteutui. Sinä aikana Jumalan uskova kansa koeteltiin monella tavalla. Jumala toisti lupauksensa profeetoilleen, kunnes viimein koitti lupauksen toteutumisen aika.

Se tapahtui "maailmanaikojen lopulla" (Hepr. 9:26), kuten Heprälaiskirjeessä siitä sanotaan. Maailma joutui odottamaan Messias-lupauksen täyttymistä suurimman osan olemassaolonsa ajasta sen lopulle asti. Mutta me ihmiset emme ole tätä tajunneet, vaan valtaosa ajattelee, että maailma pysyy vielä, joko aivan ikuisesti, tai kuitenkin hyvin kauan. Apostoli Johannes sanoo Raamatussa kuitenkin selvästi: "Lapsukaiset, nyt on viimeinen aika." (1 Joh. 2:18) Uutta aikakautta ei siis tule.

Meille on annettu Messias. Hän on Jeesus Kristus. Toista ei ole tuleva. Hän on sovittanut koko maailman kaikkien ihmisten synnit. Jos haluamme pelastua Jumalan vihalta, meidän tulee panna turvamme häneen. Hän on ainoa tie Isän luo

ja taivaan autuuteen. Hän sanoo: "MINÄ OLEN tie, totuus ja elämä. Kukaan ei tule Isän luo muuten kuin minun kauttani." Mutta hän on myös varma tie, kuten apostoli Paavali lausuu: "Sillä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit eivätkä henkivallat, eivät nykyiset eivätkä tulevaiset, eivät voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu erota meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme." (Room. 8:38–39) Kristuksessa ilmestyi Jumalan rakkaus.

Aabraham ei ollut saavuttanut mitään ansiota, kerskaamista, Jumalan edessä, kuten ei kukaan toinenkaan. Jumalan edessä pätee vain armo, pelkkä, puhdas armo. Raamattu sanoo: "Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta. Se ei ole teistä. Se on Jumalan lahja. Se ei ole teoista, ettei kukaan kers-

kaisi." (Ef. 2:8-9) Jumalan edessä eivät tule kysymykseen meidän tekemme hänelle kelvataksemme, ei taito eikä tieto, ei oppi eikä oppimattomuus, vaan yksinomaan armo Kristuksessa. Toki tarvitsemme evankeliumin opin ja tiedon, mutta ne eivät ole meistä, vaan ne ovat Jumalan hyviä lahjoja meitä tietämättömiä varten. Me emme saa niiden omistamisesta mitään ansiota, vaan ne ovat välittämässä meille Jumalan armon.

Aabraham on esikuva uskovalle juuri siinä, että hänen uskossaan ei ollut omaa ansiollisuutta, vaan se perustui yksistään luvatus Messiaan tekoon. Tekstimme sanoo: "Mutta työtä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta, vaan ansiosta, mutta sille, joka ei tee työtä, vaan uskoo häneen, joka julistaa jumalattoman vanhurskaaksi, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi." Jumalan edessä ihminen ei tule vanhurskaaksi eikä siis taivaskelpoiseksi omilla teoillaan, vaan yksinomaan Messiaan teolla, johon Aabraham turvasi. Hän näet uskoi häneen, joka julistaa jumalattoman vanhurskaaksi. Niin meidänkin tulee tunnustaa itsemme jumalattomiksi, jotka vain armo pelastaa ja turvata armoon. Laulamme Siionin kanteleen laulussa:

*Armoon, armoon ainoastaan,
Suojaan suuren sovinnon,
Jeesus rakas, otat vastaan,
Annoit armo tuomion,
Siihen tahdon turvata,
Jeesus, muista minua.*

(Sk 238:3, Juho Valve)

Tekstimme ottaa toiseksi todistajaksi Daavidin. Se lausuu: "Sa-

moin myös Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: 'Autuaita ne, joiden lain rikkomiset ovat anteeksi annetut ja joiden synnit ovat peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!'" Jumala lukee vanhurskauden armosta uskon kautta Jeesukseen Kristukseen, nimittäin Kristuksen hankkiman lahjavanhurskauden meille syntisille, kun uskossa turvaudumme häneen.

Kristus on luvattu Messias. Häntä meidän tulee julistaa maailmalle, että Jumala evankeliumilla kutsuisi omikseen ja erottaisi maailmasta valittunsa. Hän haluaa kutsua kaikkia. Evankeliumi on tarkoitettu jokaiselle. Mutta vain valitut uskovat. Kuitenkaan meidän asiamme ei ole päättää, ketkä ovat valittuja ja sen mukaan rajata niitä, joille tarjoamme evankeliumin. Jumala yksinomaan omassa meiltä salatussa viisauudessaan tekee valintansa. Kun Paavali ja Barnabas julistivat Jumalan sanaa Antiokiassa, "pakanat iloitsivat ja ylistivät Herran sanaa ja uskoivat, kaikki ne, jotka olivat säädetty iankaikkiseen elämään", kuten Luukas siitä kertoo (Apt. 14:29). Jumala näet toteuttaa armovalintansa evankeliumilla. Sitä meidän tulee julistaa hänen seurakuntanaan ja olla siinä uskollisia ja toimellisia.

Kun nyt tekstimme mukaan tutkimme sitä, kenelle Herra ei lue syntiä, meidän tulee pitää mielesämme joitakin perusasioita.

Ensiksikin sen, että Jumala rakkaudessaan langennutta maailmaa kohtaan sälytti Poikansa Kristuk-

sen päälle koko maailman kaikki synnit. Niiden tähden Kristus kärsi ja kuoli, ja hankki siten jokaiselle syntien anteeksiantamuksen. Tämän taivaallinen Isä hyväksyi ja sen merkkinä hän herätti Kristuksen kuolleista. Kristus oli siis tyydyttänyt kaikki Jumalan vanhurskaat vaatimukset eli hän oli täyttänyt Jumalan pyhän lain meidän sijaisemme. Hän sanoi ristillä: "Se on täytetty", ja niin hän saattoi antaa henkensä Isänsä käteen.

Näin Jumalan viha meitä syntisiä kohtaan on lepytetty ja pyyhitty pois. Jumala on lähettänyt Pyhän Henkensä, joka sanassa ja sakramenteissa lähestyy meitä kutsuvalla rakkauden sanomallaan ja vaikuttaa sillä uskoa Jeesukseen ja kokoaa seurakuntansa kaikista maan ääristä yhdeksi laumaksi ja johdattaa sen lopulta taivaan aututeen.

Maailma ei tosin tunne Jumalaa eikä meitä, jotka olemme hänen omiaan. Apostoli sanoo: "Katsokaa, millaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi. Sen tähden maailma ei tunne meitä, sillä se ei tunne häntä." (1 Joh. 3:2) Maailma kuitenkin, vaikka se ei tunne meitä, osaa aiheuttaa meille ristiä. Sitä emme voi välttää. Olemme kuitenkin taivaallisen Isän hyvässä suojassa. Vähän aikaa meidän tulee kestää täällä, sitten Hyvä Paimen korjaa meidät luoksensa, kun päivämme ovat täynnä. Jumalaan luottaen saamme kulkea eteenpäin rohkein ja turvallisin mielin. Aamen.

Markku Särelä

Rakkaudessa ja yksimielisyydessä

Uskovien suuressa joukossa oli yksi sydän ja yksi sielu. Kukaan heistä ei sanonut omakseen mitään, mitä hänellä oli, vaan kaikki oli heillä yhteistä. Apt. 4:32

Kun Jumala loi maailman, kaikki luodut olivat keskenään mitä suloisimmassa, puhtaimmassa sopuoinnussa ilman pienintäkään riitasointua. Silloin Jumala oli yleisaurinko, jota kaikki luodut kiersivät. Silloin hänen tahtonsa oli se liikkeelle paneva voima, joka pani kaikki henget liikkeelle, hänen rakkautensa oli se meri, jossa enkelit ja ihmiset elivät, liikkuivat ja olivat yhdistetyt toisiinsa. Maa oli kuin temppele, jossa kaikki, joissa oli henki, kiittivät ja ylistivät Jumalaa kuin yhdestä suusta. Silloin ihmiset olivat pyhä, sisäisesti yhtenäinen perhe, jotka rakastivat toisiaan kuin saman isän lapset ja olivat onnellisia tässä rakkaudessa.

Mutta mitä tapahtui? Ihminen lankesi syntiin. Synti taas hävitti äkkiä aikaisemman sopuoinnun. Niin kuin synti erotti Jumalasta, samoin se erotti myös ihmisen ihmisestä. Ymmärryksellään Aadammin lapset käsittävät vielä olevansa alkuperäisten kahden ihmisen jälkeläisiä, veljiä ja sisaria. Mutta sydäimestä sisarusrakkaus on nyt kaikonnut. Kun ihminen oli langennut synnin kautta pois Jumalasta, keskuksestaan, oli mennyt rikki myös se side, joka yhdisti hänet toisiin ihmisiin. Hän rakastaa nyt

vain itseään. Ja juuri siinä, missä hän luulee elävänsä ja ahkeroivansa veljiensä edestä, hän etsii vain omaa etuaan. Kylmänä ja vieraana ihminen menee toistensa ohi. Rakkauden tilalla on välinpitämättömyys ja viha hänen sydämessään. Kerran ollut onnellinen yksimielisyyss on vaihtunut ikuiseen riitaan, kerran ollut onnellinen rauha on vaihtunut ainaiseksi sodaksi ja riidaksi.

Kuitenkin Jumala näki edeltä jo iankaikkisuudessa, että synti turmelisi hänen ihanan luomistyönsä. Jumala päätti pohjattomassa rakkaudessaan iankaikkisuudessa uudistaa tämän ihmisen synnin turmeleman työnsä, hiljentää synnin aikaansaaman eripuraa ja perustaa maan päälle uuden armon, rauhan ja sovun valtakunnan. Ja hän myös ihanasti toteutti kaikkien älyllisten luotujen ihmetykseksi sen, minkä hänen iankaikkinen rakkautensa oli päättänyt. Koska nimittäin ihminen oli repinyt itsensä irti Jumalasta, eikä voinut itse löytää keskippetään eikä myöskään halunnut yhdistyä häneen, niin Jumala teki liiton ihmisen kanssa. Oi hämmästyttävää Jumalan armotekoa! Jumala tuli itse ihmiseksi voidakseen sovittaa kärsimyksensä kautta ihmisenä kapinan itseään kohtaan ja yhdistää kaikki ne, jotka tulisivat hänen armonsa vaikutuksesta hänen etsimikseen ja löytämikseen, uudeksi rakkaudessa ja yksimielisyydessä yhdistetyksi Jumalan ar-

molasten seurakunnaksi. Ja katso, se tapahtui. Kristuksen, Jumalan Pojan, kautta on jälleen perustettu lunastettujen pyhä kirkko. Tämän kirkon jäsenten keskuuteen on nyt jälleen asetettu ennen lankeemusta ollut puhdas sopusointu ilman riitasointuja. Kristuksen kirkossa Jumala on näet jälleen aurinko, jota kaikki kiertävät häiriintymättömässä yksimielisyydessä. Siinä on Jumalan tahto jälleen liikkeelle paneva voima, joka liikuttaa kaikkia sydämiä samalla tavalla. Siinä Jumalan rakkaus on se meri, jossa kaikki elävät ja liikkuvat ja ovat onnellisessa yhteydessä. Kirkon myötä Jumala on jälleen rakentanut temppelein, jossa jälleen kaikki yksimielisesti yhdestä suusta ylistävät heidän Herransa Jeesuksen Kristuksen isää. Kirkon myötä on jälleen perustettu pyhä, sisäisesti yksi perhe, jonka jäsenet rakastavat palavasti toisiaan yhden, saman Isän lapsina ja ovat onnellisia tässä rakkaudessa. Kirkon jäsenten kesken ei ole kateutta, riitaa, vihaa, välinpitämättömyyttä, vaan rak-

kautta, iloa, rauhaa ja sopua. Heillä näet on yksi usko ja yksi toivo. Heissä kaikissa asuu sama Jumala, sama Vapahtaja, sama Pyhä Henki. On kuin heillä olisi sama sydän, ja he olisivat kuin yksi sielu.

Mutta siitä huolimatta tämäkin on totta: Niin kauan kuin kirkon jäsenet ovat vielä täällä maailmassa, he eivät ole ainoastaan kirkon jäseniä. Niin kauan he eivät ole vain henkeä, vaan heissä on jotakin, jonka tähden he osaksi kuuluvat maailmaan. Heillä on nimittäin liha ja veri, vielä jotakin vanhasta ihmisestä, jotakin vielä heidän synnynäisestä vanhasta turmeltuneesta luonnostaan. Tämä vaikuttaa sen, ikään kuin kirkossa ei olisi todellista yksimielisyyttä, tosi rauhaa eikä todellista sopusointua. Sen tähden pyhässä Raamatussa kristittyjä kehoitetaan ja rohkaistaan niin vakavasti jatkuvasti yksimielisyyteen ja tavoittelemaan rauhaa.

Herra, suo meidän rakastaa toisiamme sydämestämme ja pysyä yksimielisinä rauhassa sanasi mukaan. Aamen.

C.F.W. Walther

Jeesus yksinään

Kun he nostivat silmänsä, he eivät nähneet ketään muuta kuin Jeesuksen yksinään. (Matt. 17:8)

Tässä on kaksi sanaa, jotka riittävät oikeaa vaellusta ja autuasta kuolemaa koskeviin kysymyksiin. Ne sanat ovat: Jeesus yksinään.

Kristillisellä uskolla on vain yksi keskus. Yksi henkilö, Jeesus Kristus, josta säteilee valo koko uskoon. On vain yksi tapa elää, vain yksi tie iankaikkiseen elämään. Vain yksi ovi sisälle käydä. Vain yksi matkaeväs. Yksi pimeyden poistava aurinko, matkamiehellä vain yksi toivon tähti. Tämä keskus on Jeesus yksinään.

Elämässä ja kuolemassa, taivaaseen pääsyssä ja helvetin välttämässä on vain yksi elämän opas, yksi kuoleman laakson läpi johdattaja: Jeesus yksinään.

Tässä on kaikkien aikojen uskovien kokoontumispaikka. Jeesuksessa meillä on kaikki, mitä kaikkina aikoina tarvitsemme. ”Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet ja armoa armon päälle.” Hänessä on elämämme. Hänessä vanhurskautemme, rauhamme, ilomme, toivomme, valomme, viisautemme, voimamme, kunniamme ja kerskauksemme, pyhityksemme. ”Ketä muuta minulla olisi taivaassa! Ja kun sinä olet minun kanssani, en minä mistään maan päällä huoli”. (PS. 73:25)

Ajassa ja iankaikkisuudessa: Jeesus yksinään.

Siis käännä puoleeni nyt rakkaat kasvosi.

Minua älä heitä, vaan armollasi peitä.

Oi Jeesus, rauhan annat ja taivaan iloon kannat.

Aamen

Että he olisivat yksi

"Pyhitä heidät totuudessa, sinun sanasi on totuus. Niin kuin olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan, ja minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat pyhitetyt totuudessa. Mutta en rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun, että he kaikki olisivat yksi, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat, että maailma uskoisi, että sinä olet minut lähettänyt. Minä olen antanut heille sen kirkkauden, jonka sinä annoit minulle, että he olisivat yksi, niin kuin me olemme yksi – minä heissä, ja sinä minussa – että he olisivat täydellisesti yksi, että maailma ymmärtäisi, että sinä olet minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niin kuin olet minua rakastanut". Joh. 17:18–23.

Tekstimme on Kristuksen yli-papillisesta rukouksesta. Siinä hän rukoilee kirkkonsa eli todellisten uskoviensa puolesta, että he olisivat yksi, niin kuin hän ja taivaallinen Isä ovat yksi. Tätä rukousta on paljon käytetty väärin. Sen vuoksi meidän tulee tutkia, mitä Kristus rukouksellaan tarkoittaa, ettemme menisi harhaan.

Ensiksi katsomme tekstistämme sitä, keiden edestä Kristus itse asiassa rukoilee. Hän sanoo: "En rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka

heidän sanansa kautta uskovat minuun, että he kaikki olisivat yksi, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat." Näin hän sulkee tähän esirukoukseen apostolinsa sekä myös ne, jotka apostolien sanan kautta uskovat häneen. Hän rukoilee siis kaikkien uskoviensa edestä, niiden, jotka apostolien ajasta maailman loppuun asti tulevat uskomaan häneen. Hänen rukouksensa ei koske jo ennen heitä taivaan autuuteen päässeitä, sillä he eivät tätä rukousta tarvitse, eikä Raamattu ylipäätään käskäkään rukoilemaan kuolleitten puolesta. Mutta me, jotka olemme elossa, tarvitsemme tätä rukousta. Tunnustukseen sitoutunut luterilainen kirkko ei ole rukoillut kuolleiden puolesta. Luther tosin on ymmärtäväinen sitä kohtaan, jos joku huokaa pari kertaa kuolleen omaisensa puolesta, mutta saarnaviran ei tule sitä tehdä.

Jeesus rukoilee niiden edestä, jotka apostolien sanan kautta uskovat häneen joko nyt tai myöhemmin. Hän rukoilee, että he olisivat yksi niin kuin hän ja Isä ovat yksi. Hän rukoilee, että he olisivat pyhitetyt totuudessa. Totuus on apostolien sana, pyhän Raamatun sana. Se on meille ilmoitettu, ja niin voimme sen tuntea. Jeesuksen rukous sisältää sen, että ne, jotka sydämessään uskovat Jeesukseen, myös olisivat yksi samassa uskossa, opissa ja tunnustuksessa, ilman jakautumia ja lahkoja. Jeesuksen esirukous on

siis uskovia velvoittava. Se kutsuu kaikkia uskovia opin ja rakkauden yksimielisyyteen, täydelliseen yksimielisyyteen. Emme saa jakautua oppissa eli totuudessa. Oppi on meille Jumalan antama. Rakkaus taas on meidän tekoamme ja vajavaista, mutta sitäkin meidän tulee noudattaa, kunhan emme tingi totuudesta eli Raamatun opista. Maailmassa meidän on pakko elää lähimmäistemme kanssa, mutta kirkollisessa yhteydessä elämiseen toisoppisten kanssa meillä ei ole pakkoa.

Raamattu sanoo: "Rakkaus... iloitsee yhdessä totuuden kanssa." (1 Kor. 13:6) Näin rakkaus ja totuus ovat kuin kaksi veljestä, jotka kulkevat iloisina yhdessä täydessä sovussa.

Jeesus ei rukoile, että kaikki uskonnolliset ihmiset olisivat yhdessä. Vaan hän rukoilee sitä, että kaikki ne, jotka uskovat apostolisen sanan mukaan, olisivat yksi Kristuksen kirkko ilman jakautumisia, lahkoja ja skismoja. Tämä on Jumalan Pojan pyhä tahto. Ihmiset tosin asettuvat tätä tahtoa vastaan ja pystyttävät omia joukkojaan vasten tätä tahtoa. Mutta siitä huolimatta Jeesuksen rukouksessaan ilmaise ma tahto on olemassa, ja ne, jotka ovat nousseet sitä vastustamaan joutuvat siitä tilille. Asia on niin, ettei Jumalan hyvä tahto toteudu aina tässä maailmassa, vaan ihmiset voivat sitä vastustaa. Vielä ei ole tullut se asiointila, jolloin kaikki Kristuksen viholliset ovat alistetut hänen alleen, niin ettei kukaan voi nousta häntä vastaan. Perkele riehuu yhä maailmassa ja saa paljon paha aikaan.

Ne, jotka hylkäävät apostolien sanan asettuvat Kristuksen rukousta vastaan, sillä Kristus rukoilee: "Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat pyhitetty totuudessa." Pyhittäminen on erottamista jumalalliseen käyttöön ja pyhittävän siunaamista Jumalan sanalla. Kristus on erottanut itsensä kaikesta maallisesta käytöstä Jumalan käyttöön meidän Vapahtajanamme, että hän pyhittäisi meidät Jumalan kansaksi, joka ahkeroi tehdä hyviä tekoja. Jumalan kansa pyhänä ja pyhitettyinä kansana pitäytyy puhtaisiin armonvälineisiin ja sanoutuu irti kaikesta totuuden vastaisesta eli Jumalan sanan vastaisuudesta.

Jumalamme on kolmiyhteinen. Jumaluuden persoonat muodostavat eheän ykseyden. Jumaluuden persoonien välillä ei ole mielipide-eroja eikä erilaisia käsityksiä. Jumaluuden persoonat ovat täydellisesti yhtä, täysin yksi ja sama Jumala. Jos keskuudessamme on "riitaa, kateutta, vihaa, juonia, panneltuja, juoruja, pöyhkeilyä ja eriseuroja" (2 Kor. 13:20), se ei ole lähtöisin Pyhästä Hengestä, vaan kiusaajasta ja vanhasta ihmisestä. Sellaista erottavaa ja seurakunnan jakavaa henkeä emme saa päästää keskuuteemme, vaan meidän tulee poistaa se tuhoja tekemästä. Pyhä Henki on rauhan ja rakkauden Henki. Hän haluaa, että keskellämme vallitsee rauhan ja rakkauden ilmapiiiri opin yksimielisyydessä.

Olen mielessäni kiinnittänyt huomiota siihen, että 1800-luvulla vielä kansamme virsirunoilijat Runeberg, Lönnrot ja Topelius ru-

koilivat opin puhtauden ja yksimielisyyden puolesta. Yksimielisyyttä ei pidetty pilkattavana asiana, vaan Jumalan lahjana, jota häneltä anottiin. Lönnrot kirjoittaa virressä 52:11:

*"Sun ristos... oikealle ohjatkoon,
Pois harhateiltä johtakoon,
Maailma ettei eksytä,
Pois tyköäsi viehätä."*

Virressä 529:7 Lönnrot kirjoittaa:

*"Varjele seurakuntas
Sanassas puhtaana
ja pidä kristikuntas
Uskossa vahvana."*

Virressä 570:2 hän kirjoittaa:

*"Me oomme kyllä ansainneet
Tään raskaan rangaistukses.
Sun sanas pyhän hyljänneet
ja neuvos varoitukses.
Kuitenkin ole laupias,
Unhoita rikoksemme.
jo luovu, Herra, vitsastas,
Suo rauha rannoillemme."*

Virressä 42:3-4 hän sanoo:

*"Sanas valossa sä meitä,
Jeesus armas, johdata,
Luokses myöskin eksyneitä
Harhateiltään taluta.
Suo sen tähtes kirkkahan
Kaikkialla loistavan.
Auta, että puhtahasti
Sanas selvä saarnataan
Idästä niin länteen asti,
Etelästä pohjolaan,
Niin kuin itse säisit sen
Autuudeksi kaikkien."*

Runeberg runoilee virressä 165:6:

*"Suo, että puhtahana
Sun sanas kaikuisi,
Se että kutsuvana
Sun luokses johtaisi.
Valaise, Herra, mielet,
Vie armos tuntohon."*

Sua kohta kaikki kielet

Jo tunnustakohon!"

Topelius kirjoitti voimakkaasti virressä 131:

*"Oi Kristus, Herra, heräjä,
Sun kirkkos vaaraan vaipuu,
Kuin haaksi meren myrskyissä
Se aallokossa taipuu.
Nyt uskottomuus hirmuinen
Ja väärät henget riehuu,
Syvyyden kuulut kiehuu.
Jo auta, Herra armoinen!"*

En ota tässä kantaa näiden kansallisten merkkihenkilöiden koko opetukseen, kiinnitän nyt vain huomiota siihen, että luterilaisen puhdasoppisuuden ajasta oli silloin vielä jäljellä oikean, puhtaan opin esillä pitäminen ja väärän opin torjuminen eikä niitä kummeksittu. Siitä on sen jälkeen tultu pois kauaksi. Valitettavasti.

Jeesuksen rukouksesta käy ilmi, että uskovien keskinäiset kahnaukset ovat maailmassa oleville esteenä omaksua kristillinen usko. Meidän tulee siis ymmärtää Vapahtajan huoli epäuskoisista ja karttaa kaikkea sanasta poikkeamista, paitsi Jumalan tähden, niin myös maailman tähden, ettemme asettaisi esteitä heidän uskollen. Vapahtajahan rukoili: "että ... he olisivat täydellisesti yksi, että maailma ymmärtäisi, että sinä olet minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niin kuin olet minua rakastanut." Alkukirkossa Kirkko voitti jäseniä, kun maailma näki, kuinka uskovat rakastivat toisiaan. Tämä kehottaa meitä tekemään samoin.

Aamen.

Markku Särelä

ONKO USKO ITSEKKYYTTÄ?

Joskus on väitetty, että usko johtuisi itsekkäistä syistä. Ihminen uskoi si vain sen vuoksi, että hän välttäisi iankaikkisen vaivan ja haluaisi vain omaa parastaan. Tällainen väite sisältää olettamuksen, että oman sielun autuudesta huolehtiminen koituisi lähimmäiselle vahingoksi. Väite ei myöskään ota huomioon sitä, että meitä korkeampi voima, nimittäin Jumala, tahtoo meidän uskovan, vaikka me emme itse ole siihen taipuvaisia. Itsekkyyys on nimittäin sellaista omapäisyyttä ja rakkaudettomuutta, ettei ihminen tunnusta yläpuolelleen Jumalaa ja hänen säätämiään järjestyksiä eikä pidä lähimmäistään samanarvoisena eikä rakasta häntä niin kuin itseään. Itsekäs ihminen ei ajattele Jumalan tahtoa, vaan omaa tahtoaan eikä myöskään lähimmäisen parasta, vaan omaa etuaan. Usko ei johdu ollenkaan itsekkäistä syistä, sillä siinä on kysymys Jumalan rakkaudesta ja kunniaista. Luonnostaan ihminen ei voi ollenkaan uskoa Jumalan armoon.

Luonnollinen ihminen ei ota Jumalan tarjoamaa evankeliumia vastaan, vaan hän itsekkäästi vastustaa Jumalan tahtoa. Kun sydämessä herää luottamus armoon, se tapahtuu yksin Pyhän Hengen toimesta. Luonnollisella ihmisellä ei ole vähintäkään halua astua Jumalan valtakuntaan ja päästä taivaaseen, jossa toteutuu pelkkä Jumalan tahto ja jossa ei voi tehdä syntiä. Jos sen sijaan taivas olisi aistinautintojen paikka tai jos tuleva elämä olisi maallista omistamista ja hallitsemista, se viehättäisi ihmisiä. Mutta kun nyt julistetaan Jumalan armoa ja anteeksiantamusta, maailma hylkää sen. Siten maailma osoittaa, ettei oikea usko sovi yhteen sen itsekkäiden päämäärien kanssa. Jumala loi meidät yhteyteensä, mutta me lankesimme siitä pois. Jumala saa nyt kunniansa, kun palaamme hänen tykönsä. Tämä on Jumalan tahto.

Kun hän armossaan palauttaa meidät eksyneet tykönsä, toteutuu korkeampi tahto kuin meidän omamme. Jumala on rakkaudessaan antanut Poikansa kuolemaan meidän edestämme. Rakkaudessaan hän etsii meitä ja vetää tykönsä. Ei ole itsekkyyttä seurata Jumalan armollista tahtoa, vaikka se koituu meidän hyväksemme. Me saamme uskon kautta Jeesuk-

seen taivaalliset aarteet omiksemme. Mutta eihän se ole itsekkyyttä, jos ottaa Jumalalta rakkautta vastaan. Itsekkyyttä on sen sijaan toimiminen oman päään mukaan ottamatta huomioon Jumalan tahtoa tai lähimmäisen tarpeita. Meidän tulee rakastaa lähimmäistämme niin kuin itseämme. Tämä sisältää myös sen, että saamme ja meidän tulee oikealla tavalla huolehtia myös itsestämme. Emme pidä itsekkyytenä syömistä tai pukeutumista, kun on kysymyksessä esimerkiksi riittävä ravinnon saanti tai suojautuminen kylmää vastaan, kunhan emme sen varjolla jätä lähimmäistämme kuolemaan nälkään tai paleltumaan. Jumalan tahtoon kuuluu, ettemme tee vääryyttä itseämmekään kohtaan. Tämä koskee sekä ajallisia että iankaikkisia asioita. Jumalan armon turvaaminen koituu paitsi Jumalan kunniaksi ja meidän parhaaksemme myös lähimmäisemme hyväksi. Se uudistaa meidän sydämemme niin, että rakastamme lähimmäistämme aivan uudella tavalla. Kun itse uskomme, voimme auttaa myös toisia uskoon. Uskova ei halua vain omaa parastaan. Itsekkyyys merkitsee muista piittaamattomuutta. Sitä kristinusko ei ole. Epäusko on itsekkyyttä. Siinä ihminen pitää oman päänsä, ei välitä Jumalan kunnian eikä lähimmäisen autuudesta.

*Markku Särelä
Sana on elämän lähde*

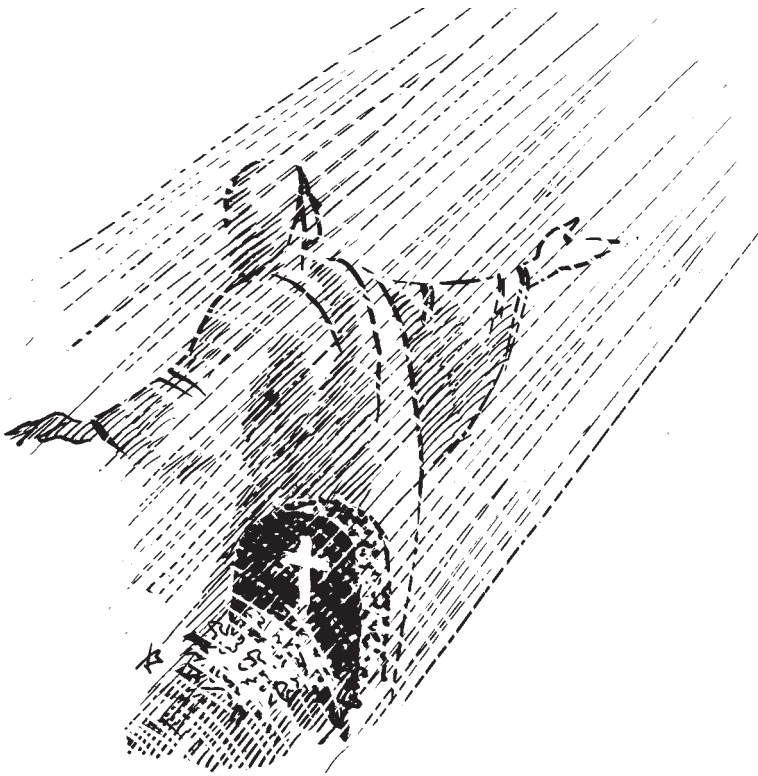
Aadamin perintö

Niin kuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa.

Tällaisen saarnan pyhä Paavali pitää mielellään. Se hyödyttää vain kristityitä, jotka ovat soveliaita vastaanottamaan ja uskomaan tämän uskonkohdan, niitä, jotka tuntevat syntinsä ja kuoleman ja saavat kokea ja sen myös tunnustavat, että he ovat Aadamin kautta syösty syntiin ja Jumalan vihan alle ja tuomitut kuolemaan. He kantavat sitä alinomaa, ja mielellään tahtoisivat olla siitä vapaat. Ja vaikei heillä lihan puolesta olekaan halua kuolla, heillä on kuitenkin se lohdutus, että he mielellään olisivat kuolemasta vapahdetut ja halajavat ylösnousemusta. Tämän synnin ja kuoleman kauhistuksen he kärsivät siinä toivossa, että Kristus on heidät siitä auttava; heidän sydämissään onkin sitä kaipaava, sanomaton huokaus, jota he huutavat kaikin voimin: ”Kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?” (Room. 7:24). Tämä lohdutus on kuitenkin sangen salattu ja tuntuu sangen heikolta tässä syvässä huokaamisessa ja odotuksessa, jossa sydän värisee tuntematta mitään muuta, kuin että synti ja kuoleman pelko vaivaa ja painaa sitä, niin

että se mielellään tahtoisii siitä olla vapaa ja autuas. Mutta tästä on se hyöty, että kristitty oppii tässä ahdistuksessa etsimään oikeaa lohdutusta, ei itsestänsä eikä ihmisistä, vaan Kristuksesta, joka yksin on saanut aikaan sen, että synti ja kuolema eivät vahingoita häntä.

Jos me siis uskomme Jumalan sanan, meidän ei tarvitse oudoksua näit Paavalin sanoja: Niin kuin me kaikki kuolemme yhdessä ihmisessä, niin me yhdessä ihmisessä jälleen nousemme kuolleista. Sillä Jumala on viisaudessaan ja hyvytydessään päättänyt näin: Koska me Aadamin kautta olemme joutuneet syntiin eikä yksikään meistä voi itseänsä siitä auttaa, me tulemme yhden ihmisen kautta, joka on kokonaan synnitön, jälleen vanhurskauteen ja iankaikkiseen elämään. Hän ei ole tahtonut meidän jäävän syntiin ja kuolemaan, niin kuin olisi käynyt, ellei Kristus olisi tullut. On sulaa armoa, ettei meille enää ole vahinkoa siitä, että me Aadamissa kuolemme, vaan pikemminkin etua ja paljon parempi elämä, paitsi että se ulkonaiselle ihmiselle, toisin sanoen lihалlemme ja verellemme, on vastahakoista. Me voimme lohdutautua sillä, että meillä totisesti on elämä Kristuksessa ja että kaiken tämän olemme lahjaksi saaneet,

niin ettei siihen tarvita muuta kuin että meidät kastetaan, kuulemme evankeliumia ja riipumme Kristuksessa. Tämä kaikki ei ole meidän tekemistämme, vaan hänen armoaan, samoin kuin emme siihenkään, että lankeamme Aadamissa, tee mitään muut kuin että synnymme isästä ja äidistä. Samoin kuin me näin olemme tulleet kuolemaan, me tulemme elämään Kristuksen kautta; ei tähän tarvita meidän puoleltamme mitään muuta, kuin että me tämän uskossa vastaanotamme.

Vaikka meidän ruumiimme siis kuolee, Kristus tahtoo antaa

sen meille jälleen paljon kunniallisempänä, kauniimpänä ja kirkkaampana kuin kirkas aurinko. Sen tähden ei meidän tule kiinnittää huomiotamme siihen, kuinka vastahakoisesti me kuulemme, vaan lujasti painaa sydämemme se ilo ja riemu, mikä sitten seuraa toisessa elämässä, joka on oleva sanomattomasti suurempi ja kunniallisempi kuin tämä vahinko, johon Aadam on meidät saattanut.

*Martti Luther
Hengellinen virvoittaja*

Ihmeellinen löytö

Filippus tapasi Natanaelin ja sanoi hänelle: "Me olemme löytäneet sen, josta Mooses laissa ja profeetat ovat kirjoittaneet, Jeesuksen, Joosefin pojan, Nasaretista." Natanael sanoi hänelle: "Voiko Nasaretista tulla mitään hyvää?" Filippus sanoi hänelle: "Tule ja katso." Jeesus näki Natanaelin tulevan tykönsä ja sanoi hänestä: "Katso, oikea israelilainen, jossa ei vilppiä ole!" Natanael sanoi hänelle: "Mistä minut tunnet?" Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Ennenkuin Filippus sinua kutsui, kun olit viikunapuun alla, näin minä sinut." Natanael vastasi ja sanoi hänelle: "Rabbi, sinä olet Jumalan Poika, sinä olet Israelin kuningas." Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Sentähden, että minä sanoin sinulle: 'minä näin sinut viikunapuun alla', sinä uskot. Sinä saat nähdä suurempia, kuin nämä ovat." Ja hän sanoi hänelle: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan päälle." Joh. 1:45–51.

»Heureka!» — olen löytänyt — huudahti muinoin kreikkalainen Archimedes, kun hän oli keksinyt kokeen, jonka kautta voidaan

todeta kullan puhtaus. Näin ovat monet hänen jälkeensä sanoneet saavutuksistaan eri aloilla. Englantilainen lääkäri, Sir James Thompson, oli tehnyt monta huomattavaa keksintöä, mm. kloroformin. Kerran häneltä kysyttiin, minkä hän piti tärkeimpänä keksintönään. Hän vastasi: »Suurin keksintöni on se, että minä havaitsin olevani syntinen ja että minulla on Vapahtaja.»

Sen suurempaa ja ihmeellisempää havaintoa ei voi kukaan tehdä. Tekstimme edellisissä jakeissa kerrotaan, kuinka Andreas kiiruhti veljelleen Simonille sanomaan: »Me olemme löytäneet Messiaan.» Lukemassani tekstissä kerrotaan, että Filippus meni sanomaan Natanaelille: »Me olemme löytäneet... Jeesuksen.» Huomaamme kuinka tärkeänä he pitivät tätä löytöä. Siihen on kytketty koko autuutemme. Näin suuri asia on meillä nyt tutkistelumme aiheena. Tahdomme siis syventyä tämän tunnustuksen tutkimiseen: »Me olemme löytäneet Jeesuksen.» Kysymme ensin, kuka hän on?

Kuka hän on?

Filippus sanoi: »Me olemme löytäneet sen, josta Mooses laissa ja profeetat ovat kirjoittaneet.» Viittä Mooseksen kirjaa usein sa-

nottiin laiksi. Niissä löydämme runsaasti esikuvia, ennustuksia ja lupauksia Jeesuksesta. Israelissa koko elämänmuoto ja -katsomus uhreineen ja lakeineen keskittyi tulevaan Kristukseen. Halki vuosisatojen Vanhan Testamentin profeetat elvyttivät tätä toivoa. He ilmoittivat tarkoin Jeesuksen syntymisen, hänen toimintansa, kärsimisensä, kuolemansa ja ylösnousemisensa. Tämä Raamatun Jeesus, joka oli kätketty Vanhaan Testamenttiin ja on ilmituotu Uudessa Testamentissa, on se Messias, jonka

löytäminen on meille välttämätön autuaaksi tullaksemme. Moni on löytänyt ihmisoppien ja olettamusten muovaileman Jeesuksen. Mutta sellainen Jeesus ei voi ketään pelastaa synnistä ja kadotuksen vallasta. Sillä sellainen Jeesus on vain ihmisten kuvittelua. Uskovan kallis, autuaaksi saattava löytö on Raamatun Jeesus, jossa kirjoitukset ovat täyttyneet.

Tämä Jeesus on tosi Jumala. Tekstissä hän ilmaisee jumalallisen kaikkietäväisyytensä. Hän oli nähnyt Natanaelin, kun tämä

Jaakobin tavoin taisteli Jumalan kanssa rukoustaistelua viikunapuun alla. Jaakob aikoinaan oli rukoillut: »En päästä sinua, ellet siunaa minua.» Viekkaukella isältä saadun siunauksen sijaan hän sai nyt siunauksen Jumalalta; hän sai myös nimen Israel. Natanael oli nyt tällainen todellinen israelilainen, jossa ei ollut vilppiä. Jeesus tunsi hänen sydämensä tilan. Jeesus on sydänten tutkija, kaikkítietävä, kaikkínäkevä Jumala. Hän tietää tarkoin, mitä meissä on. Hän on kuullut jokaisen sanamme, nähnyt jokaisen tekomme ja tietää tarkoin kaikki meidän ajatuksemme. Tekstissä kuulumme Natanaelin tunnistavan: »Sinä olet Jumalan Poika.» Hän on Jumala Jumalasta, valkeus valkeudesta. Ne jotka kieltävät Jeesuksen jumaluuden, eivät ole löytäneet todellista Jeesusta. Heillä ei ole Jumalan Poikaa, eikä heillä siis ole Isääkään.

Tämä Jeesus on myös tosi ihminen. Filippus sanoo Jeesusta Joosefin pojaksi yleisen puhettavan mukaan; sillä Joosef oli hänen kasvatusisänsä. Jeesus itse käyttää tässä itsestään nimeä Ihmisen Poika. Hän ei ole siis ihmisten lapsi, niin että hänellä olisi sekä luonnollinen isä että äiti. Hän on vain ihmisen, neitsyt Marian poika, joka sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyestä. Hän, joka iankaikkisuudesta on tosi Jumala, on myös tullut ihmiseksi, niin että jumaluus

ja ihmisyys on erottamattomasti yhdistynyt yhdeksi synnittömäksi persoonaksi. Hänellä on pysyvästi kaikki ihmisen aistit, jäsenet ja ominaisuudet, niin että hän ylönousemisensa jälkeenkin sanoi opetuslapsilleen: »Kosketelkaa minua ja katsokaa, sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, niin kuin te näette minulla olevan.»

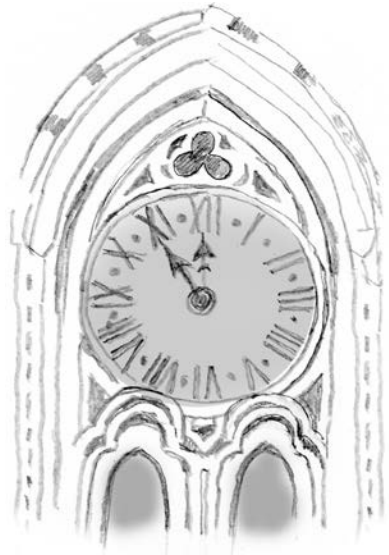
Tämä Raamatun Jeesus, tosi Jumala ja tosi ihminen, on syntisten Vapahtaja. Lain alaiseksi tehtynä hän täytti Jumalan lain kaikkien ihmisten puolesta. Hän lunasti meidät lain kirouksesta, kun tuli kiroukseksi meidän edestämme. »Hänessä meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan.» Hänessä me todella saamme nähdä taivaan avoinna ja Jumalan sovitettuna, rakkaana Isänämme. »Hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.»

On siis todellakin suuri ja ihmeellinen asia, kun syntinen on löytänyt tämän Jeesuksen, jonka Jumala on vihkinyt eläväksi tieksi ja ainoaksi välimieheksi, tyhmien viisaudeksi, väärien vanhurskaudeksi, syntisten pyhitykseksi ja vankien lunastukseksi. Voitko sinä yhtyä sanomaan: »Me olemme löytäneet Jeesuksen?»

G. A. Aho

Ostateksti - Elävän veden virtoja

Oikea hetki

Ottakaa vaari oikeasta hetkestä, sillä aika on paha. (Ef. 5:16)

Jos maapallon kehityshistoriaa havainnollistetaan kellotaulun kahdelatoista tunnilla, on sanottu nyt eletään tämän aikakauden kahta viimeistä minuuttia. Tämä havaintokuva muistuttaa meitä omalla tavallaan myös oman armonaikamme lyhydestä.

Oma aikamme on mennyt vähiin. Jumala sanoo meille samalla tavalla kuin Jeesuksen vertauksessa huolettomalle rikkaalle miehelle: ”Sinä mieletön, tänä yönä sielusi vaaditaan sinulta pois,” Luuk. 12.

Jokainen hetki vie meitä Jumalan tuomioistuimen eteen. ”Ottakaa vaari oikeasta hetkestä”.

Raamattu tähdentää ajan kalleutta. Aika on Jumalan suuri lahja. Ei saa toimeettomana seurata sen häviämistä käsistämme. Aika rientää hiljaisesti, mutta nopeasti iankaikkisuuden mereen. Junasta jää, jos myöhästy vain hetken. Myöhästyneestä ensiavusta ei ole mitään hyötyä.

Jos parannusta ei tapahdu ja armonaika hylätään, kaikki toivo on menetetty. ”Nyt on otollinen aika, nyt on pelastuksen päivä.”

Miksi vitkastelemme? Miksi kulutamme aikaa toisarvoisiin asioihin? On vain vähän aikaa jäljellä.

Herra Jeesus, pidä meidät valmiina ja nuhteettomina tulemuksesi hetkeen asti. Auta Jeesus, ettet tullessasi tapaisi meitä joutilaina. Aamen.

Voimattomalle voimaa

Vain vähän aikaa

*Oi autuasta, aika kerran koittaa,
kun kyynelvirrat kaikki katoaa,
kun suruveisut riemulaulu voittaa
ja vajavuuden vaivat taukoaa!*

*Saa terveiks silloin kaikki sydänhaavat.
Oi autuus, minkä uskovaiset saavat!
Ei silloin enää vuoksi syntiemme
sun Pyhä Henkes murheelliseks saa.*

*Ja suuren rakkautesi, Jeesuksemme,
tää sydän vihdoin täysin tajuaa.
Ja kiitos, alkamamme ristintiellä,
soi sulle täysin, kirkkain äänin siellä.*

*”Vain vähän aikaa”, Jeesus muistuttaapi,
niin sota loppuu, päättyy korpities.
Jo ikisuven lehdet puhkeaapi:
Pääs ylös nosta, taivaan matkamies!*

*Saat kohta nousta pilviin Herraa vastaan,
ja häntä kiittää ristinkuolemastaan!*

G A Aho

Ihmisen järkyttävä luonteenpiirre, Kristuksen käsittämätön armo

Mutta Jeesus meni Öljymäelle. Varhain aamulla hän taas saapui pyhäkköön, ja kaikki kansa tuli hänen luokseen, ja hän istuutui ja opetti heitä. Mutta kirjanoppineet ja fariseukset toivat hänen luokseen aviorikoksesta kiinni otetun naisen, asettivat hänet keskelle ja sanoivat Jeesukselle: "Opettaja, tämä nainen on tavattu itse teosta tekemässä aviorikosta. Mooses on laissa antanut meille käskyn, että tuollaiset on kivitettävä. Mitä siis sinä sanot?" Mutta sen he sanoivat kiusaten häntä päästäkseen häntä syyttämään. Jeesus kumartui alas ja kirjoitti sormellaan maahan kiinnittämättä heihin huomiota. Mutta kun he yhä edelleen kysyivät häneltä, hän ojensi itsensä suoraksi ja sanoi heille: "Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä." Taas hän kumartui alas ja kirjoitti maahan. Kun he tämän kuulivat ja heidän omatuntonsa todisti heidät syyllisiksi, he menivät pois, toinen toisensa perästä, vanhimmista alkaen viimeisiin asti. Siihen jäi ainoastaan Jeesus sekä nainen, joka oli seisonut siinä keskellä. Kun Jeesus ojensi itsensä eikä nähnyt ketään muuta kuin naisen, hän sanoi hänelle: "Nainen, missä ne ovat, sinun syyttäjäsi? Eikö kukaan ole sinua tuominnut?" Hän vastasi: "Herra, ei kukaan." Jeesus sanoi hänelle: "En minäkään sinua tuomitse, mene, äläkä enää syntiä tee." Joh. 8:1–11.

Tekstimme paljastaa meistä, kaikista ihmisistä, järkyttävän piirteen, jota emme tunnista, ellemmme joudu Jumalan ankaran lain valokeilaan. Se on se, että vaikka näemmekin muiden viat ja pystymme heidät tuomitsemaan heidän virheistään, emme kuitenkaan tunnista omia syntejämme emmekä myöskään osaa lukea itsellemme lakia. Tämä ominaisuus on jokaisen vanhassa ihmisessä, ja se tulee esiin välistä uskovissakin.

Tekstimme kertoo meille kirjanoppineista ja fariseuksista. He olivat tavanneet naisen itse teosta, harjoittamasta haureutta. He toivat naisen Jeesuksen eteen saadakseen tietää, miten Jeesus suhtautuisi asiaan ja saadakseen aiheen Jeesusta vastaan. He viittasivat Mooseksen lakiin jättäen siitä pois erään olennaisen asian. He sovelsivat sitä vain toiseen aviorikoksen osapuoleen, mutta vaikenivat toisesta osapuolesta. Jeesus sen sijaan asettaa heidät kaikki lain kovan tuomion alaisiksi sanomalla: "Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä." Toteutui Jeesuksen sana: "Mutta monet ensimmäiset tulevat viimeisiksi, ja monet viimeiset ensimmäisiksi." (Matt. 19:30) Tämä on totta molempiin suuntiin: sekä lain tuomioon että armon saamisen nähden. Lain tuomion kannalta tekstimme fariseukset tulivat ensimmäisinä tuomituiksi, evankeliumin

kannalta he jäivät sen ulkopuolelle ja heidät asetettiin vihoviimeisiksi. Tekstimme nainen sen sijaan pääsi armahdettavien joukkoon eli hän tuli ensimmäiseksi saamaan armon Jumalan edessä. Lain kannalta taas hänet asetettiin tuomittavaksi vain, jos hän kääntyy jatkamaan elämäänsä haureudessa. Jeesushan sanoi hänelle: "Eikö kukaan ole sinua tuominut?" Ja hän vastasi: "Herra, ei kukaan." Niin Jeesus sanoi hänelle: "En minäkään sinua tuomitse, mene, äläkä enää syntiä tee."

Naisella oli ollut ankara laki edessään, kun hänet oli saatu kiinni ja hänet oli viety Jeesuksen eteen. Laki oli syyttänyt häntä, ja se oli saanut hänet kauhun valtaan. Mutta Jeesuksen suhtautuminen ja toiminta sekä erityisesti hänen vapauttava sanansa: "En minäkään sinua tuomitse", tyynsi lain synnyttämän kauhutilan hänen sydämessään.

Kun usko syntyy, sen synnyttää anteeksiantamuksen sana. Se vaikuttaa sen lain kiroaman ihmisen sydämessä nopeasti, jopa yhtäkkiä, kuten tässä naisen tapauksessa. Jumalalle näet kaikki on mahdollista.

Olemme löytäneet tekstistämme tämän tärkeän asian. Mutta vielä meidän tulee soveltaa se itseemme. Se kertoo, että kun yhdellä sormella osoitamme lähimmäistämme ja syytämme häntä hänen synnistään, niin samalla muut sormemme osoittavat meihin itseemme, vaikka emme sitä tajuaisikaan.

Tehdäksemme asian aivan selväksi, meidän tulee tehdä tietty ero. Ei näet kaikkien ole tarvinnut teossa syyllistyä kuudennen käskyn rikkomiseen, vaan sen voi rikkoa myös hienommalla tavalla. Jeesus sanoo Vuorisaarnassaan: "Mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista himoiten häntä, on jo sydämessään tehnyt huorin hänen kanssaan." (Matt. 5:28) Käskyn rikkomisen tapahtuu näet ensiksi sydämessä. Vaikka se syystä tai toisesta jäisikin toteuttamatta teossa, se on silti rikottu, ja olemme syyllistyneet koko lain rikkomiseen. Jaakob lausuu: "Sillä se, joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, on syyppää kaikissa kohdin." (Jaak. 2:10) Jumalan laki on näet kokonaisuus. Jos ihminen

rikkoo sen yhdessäkin kohdassa, hän rikkoo siten koko lain. Niinhän esivanhempamme paratiisissa rikkoivat aluksi vain syömiskiellon, ja kuitenkin he kuolivat hengellisesti ja tulivat syyllisiksi koko Jumalan lain rikkomiseen. Tätä syyllisyyttä me kannamme turmeltuneessa lihasamme hautaan asti. Vain usko Jeesukseen vapauttaa meidät syyllisyydestämme, mutta muistakaamme, ettemme saa jättää uskoa, sillä vain se pelastuu, joka pysyy uskossa loppuun asti.

Säilyäksemme nöyrinä ja armon tarpeessa meidän on terveellistä nähdä meissä oleva järkyttävä ominaisuus: muita osaamme tuomita ja arvostella samoista virheistä, joita itse teemme, mutta itseämme emme. Tämä ominaisuus on nähtävissä jo ensimmäisissä ihmisissä sen jälkeen, kun he lankesivat. Tämän kauhean ominaisuuden vastapainoksi asettakaamme Kristus aivan käsittämättömässä rakkaudessaan.

Kristus näki naisen sydämen ja siellä olevan tuskan. Hän armahti häntä ja asetti naisen uudistuneena vaeltamaan oikeaa tietä. Jeesus toteutti itsestään lausuttua Raamatun sanaa: "Etsin kadonneet, eksyneet tuon takaisin, haavoittuneet sidon, heikkoja vahvistan, mutta lihavat ja väkevät minä hävitän. Minä kaitsen niitä niin, kuin oikein on." (Hes. 34:16)

Herramme Kristus on hyvä Paimen. Hänellä oli taito lähestyä ihmisiä ja auttaa heitä. Sama Vapahtaja hän on edelleen. Meillä on paljon oppimista häneltä kristillisestä suhtautumistavasta. Se alkaa siitä, että sovellamme sitä ensiksi itseemme

ja uskomme evankeliumin. Sitten osaamme jo soveltaa sitä muihinkin.

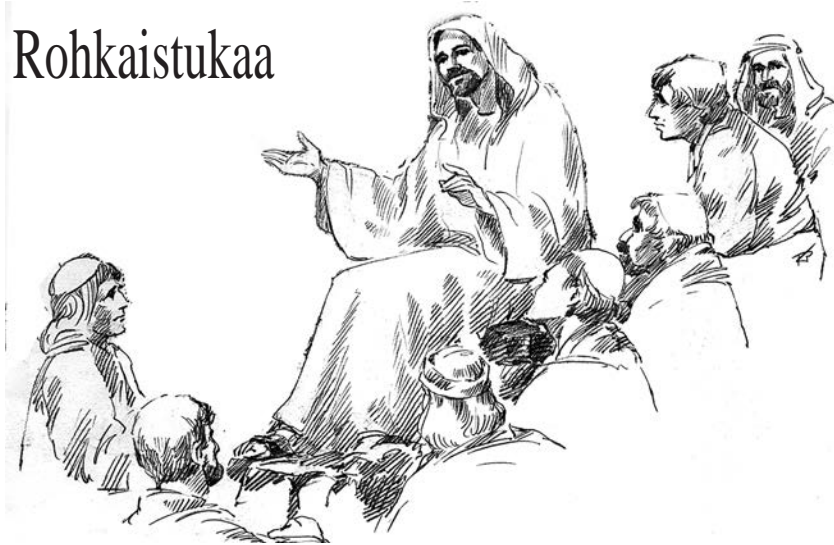
Samalla saamme muistaa, että syntien anteeksisaaminen sisältää uudistavan voiman. Se tekee meidät kykeneviksi noudattamaan Jumalan tahtoa. — Se ei kuitenkaan tee meitä täydellisiksi, mutta kuitenkin inhimillisessä vajavuudessaamme. — On ero maailman lapsen ja Jumalan lapsen elämällä. Tunnustamme ja otamme sydämellemme sen pyhän velvoitteen, jonka Vapahtaja lausui: "En minäkään sinua tuomitse, mene, äläkä enää syntiä tee."

On kaksi meille käsittämätöntä, yli järkemme käyvää asiaa. Näistä toinen on ihmisen syntiturmeluksen syvyys. Tuo lankeemuksemme kauhea seuraus, jossa emme osaa tuomita itseämme, vaikka tuomitsemme muita. Toinen on Jumalan armo meitä langenneita kohtaan. Ilman vähintäkään ansiotamme hän on armollinen syvälle langenneita syntisraukkoja kohtaan ja antaa heille Poikansa Jeesuksen Kristuksen ansion tähden kaikki synnit anteeksi pelkästä, sulasta rakkaudesta vain sen tähden, että hän on hyvä ja että hän on rakastanut meitä. Jumalan armo on todellinen armo, lain rikkojia ja Jumalan ikuisen vihan ansainneita syntisiä kohtaan. Siihen saamme luottaa ja panna sielumme turvan.

Jumalan armon suuruutta lisää vielä se, että siinä on meillä ikuinen kiitoksen aihe. Ilmestyskirjassa sanotaan: "Hänelle [olkoon] kunnia ja voima aina ja iäisyksien iäisyksiin! Aamen." (Ilm. 1:6) Aamen.

Markku Särelä

Rohkaistukaa

Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa päänne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä. (Luuk. 21:28)

Jeesus puhui pari päivää ennen kuolemaansa voimakkaasti koko tämän nykyisen maailman ja kaikkien ihmisten lopusta. Hän puhui tuomiosta ja hävityksestä, mutta myös uskosta ja toivosta. Murheen jälkeen tulisi ilo, yön jälkeen päivä.

Jeesus katsoo ajan yli iankaikkisuuteen. Hän rohkaisee opetuslapsiaan nostamaan päänsä silloin, kun kaikki ihmistoiveet ovat rauenneet. Saadaan rohkeasti odottaa sitä päivää, jolloin suuressa erottelussa Kristukseen uskovat asetetaan hänen oikealle puolelleen, mutta epäuskoiset vasemmalle.

Mekin saamme yhdessä Vapahtajamme kanssa nähdä, että Jumala hallitsee ja johtaa maailman kulkua. Hän panee kaikki palvelemaan nyt vielä salassa olevia tarkoituksiaan. Monet Vapahtajan ennustuksista ovat täyttyneet, ne kaikki täyttyvät varmasti.

Vapahtajamme ennustus tulevasta tuomiosta säteilee tulevan maailman kirkkautta. Hänessä meillä on turva tuomipäivänä. Pukeutuneina hänen ansionsa pukuun meitä ei häädetä pois hänen luotaan. Saamme siirtyä meille valmistettuun valtakuntaan.

Oi Jeesus, auta meitä valvomaan ja ylläpidä toivoamme. Aamen.

Voimattomalle voimaa

Tutki ja koettele minua

HERRA, [sinä] tutkit minut ja tunnet minut. Istun tai nousen, sinä sen tiedät. [Sinä] ymmärrät ajatukseni kaukaa. Käyn tai makaan, sen havaitset, ja kaikki tieni ovat sinulle tutut.

Tutki minua, Jumala, ja tunne sydämeni, koettele minua, tunne ajatukseni ja katso: jos tieni on vaivaan vievä, johdata minut iankaikkiselle tielle.

Ps. 139:1-3,23,24.

Yllä oleva tekstimme on rukous. Psalmikirja sopiikin mainiosti rukouskirjaksi. Ne Jumalan ihmiset, jotka psalmit kirjoittivat, kirjoittivat Pyhän Hengen vaikutuksesta. He siis varmasti rukoilivat oikeita asioita. Me emme aina osaa rukoilla sitä, mitä meidän tulisi rukoilla. On siis hyvä, että usein rukoilemme Psalmin kirjoittajien sanoin.

”Tutki minua, Jumala” — pyyntö, jonka psalmista tässäkin tekstimme rukouksessa tekee, on ehkä sellainen, joka meiltä itseltämme jää tekemättä. On kuitenkin äärettömän tärkeää, että jokainen Jumalan lapsi sen tekee. Tutkikaamme sitä siis nyt alkaessamme uutta vuotta.

Tutki minua

Psalmista pyytää Jumalaa tutkimaan ja koettelemaan häntä. Jokaisen Jumalan lapsen tulisi näin rukoilla ensinnäkin sen tähden,

että hän on itse hyvin huono oman itsensä tutkija. Me ihmiset olemme näet sellaisia, että me selitämme kaikki asiat parhain päin, kun omat tekemme, ajatuksemme ja motiivimme ovat kysymyksessä. Jos joku tekemme johtuu itsekkyydestä tai kateudesta, me osaamme itsellemme vakuuttaa, että se johtuukin vallan erilaisista syistä. Osaamme väittää, että olemme jättäneet jonkin velvollisuuden suorittamatta, koska siihen ei ole ollut tilaisuutta, vaikka tosiasiaa siihen ei ole ollut halua eikä intoa. Osaamme panna toisen syyksi jonkun surun, joka on meitä kohdannut, vaikka syy on meissä itsessämme.

Me kyllä huomaamme, että toiset eivät osaa itseään tutkia. Selvästi huomaamme heidän puheestaan, milloin he kääntävät asiat omaksi edukseen, milloin he toisia syyttävät, kun itse ovatkin syyllisiä. Tämän pitäisi olla todistus meille, että me olemme itse samantaisia. Mutta sitä se ei ole. Olemme huonoja itsemme tutkijoita. Sen tähden on oikein ja tarpeellista, että käännyimme Jumalan puoleen ja pyydämme, että Hän tutkii meitä. Sillä Hän kyllä siihen pystyy. Hän on näet kaikkietävä. Hän voi tutkia sydämet ja ajatukset, kuten tekstistämme käy ilmi. Ja tekstimme edellisissä jakeissa Psalmista sanoo: ”Herra, [sinä] tutkit minut ja

tunnet minut. Istun tai nouden, sinä sen tiedät. [Sinä] ymmärrät ajatukseni kaukaa. Käyn tai makaan, sen havaitset, ja kaikki tieni ovat sinulle tutut.” (Ps. 139:1-3)

Koettele minua

Mutta psalmista ei ainoastaan pyydä Jumalaa tutkimaan häntä, vaan hän sanoo myös: Koettele minua. Tällä hän tarkoittaa sitä, että Jumala osoittaisi hänelle, minkälainen hän todella on. Antaisi hänen nähdä omat heikkoutensa ja mitkä ajatukset ovat hänelle vaarallisia. Psalmista tahtoo sanoa: Jos olen ylpeä, kuljeta minua sellaisien kokemusten kautta, että nöyryyn. Jos olen itsekäs, osoita se minulle. Jos olen ahne, liiaksi kiintynyt tähän maailmaan tai välinpitämätön, näytä nämä syntini minulle sellaisella tavalla, että ne huomaan.

Jumala kuuli tämän Daavidin rukouksen. Monella ankaralla tavalla hän koetteli Daavidia. Hänen lapsensa kuoli. Saul etsi häntä tappaakseen hänet, hänen poikansa Absalom nousi häntä vastaan ja kuoli järkyttävällä tavalla. Paavalialue Jumala koetteli antamalla hänelle pistimen hänen lihaansa. Tiedämme minkälaisiin koettelemuksiin Hän salli Jobin joutua.

Jumala koettelee oikein

Ehkä joku sanoo: Jos Jumala näin ankaralla tavalla vastaa, kun Häntä pyydetään tutkimaan ja koettelemaan, kuka sitten uskaltaa näin rukoilla. Tähän vastaamme: Ei kukaan muu, kuin Jumalan rakas lapsi. Jumalan lapsi näet on varma siitä, että kaikki vaikuttaa

hänen parhaaksensa, kuten Jumala Sanassaan lupaa. Hän on varma, että Jumala ei koettele häntä vihas- sa vaan rakkaudessa, että kaikki, mitä Hän sallii hänelle tapahtua, on tarpeellista. Näin Jumala johdattaa hänet iankaikkiselle tielle. Hän näkee, että muut tiet johdattaisivat hänet vaivaan.

Seuraa sinäkin, ystävä, psalmistan esimerkkiä ja pyydä, että Jumala tutkii sydäntäsi ja koettelee sinua. Saat olla aivan varma, että Hän koettelee sinua tavalla, joka on hyödyksesi. Totta kyllä, tällainen rukous voi merkitä sinulle sitä, että joudut kärsimään, nöyrytymään ja kulkemaan vaikeita teitä. Mutta vaikka mikä sinua kohtaisi, saat olla varma siitä, ettei se ole sinulle vahingoksi vaan hyödyksi. Jumala johdattaa sinua vaivaan vievältä tieltä iankaikkiselle tielle. Daavid, Paavali, Job ja monet muut joutuivat kärsimään, mutta he säilyivät uskossa.

Eräs amerikkalainen runoilija, joka on kirjoittanut paljon lohduttavia virsiä, sanoi kerran: ”Olen kuullut, että kirurgi, joka tahtomattaan aiheutti sokeuteni, ei ole koskaan lakannut suremasta siitä, että näin tapahtui. Jos voisin hänet nyt tavata, sanoisin hänelle: Kiitos, kiitos, kun teitte minusta sokean...” Hän lisäsi: ”Vaikka kirurgin virhe aiheutti sokeuteni, se ei kuitenkaan ollut Jumalan puolelta virhe. Uskon, että Jumalan tahto oli, että minä viettäisin elämäni pimeydessä, että voisin paremmin laulaa Hänelle ylistystä ja kiitosta ja kehottaa toisiakin niin tekemään.”

Eräät Kiinassa olevat lähetystyöntekijät myös ihmettelivät suuresti, kun kuulivat erään vanhan miehen sanovan: Olen iloinen siitä, että olen spitaalinen. Jos en olisi ollut spitaalinen, en olisi tullut tänne sairaalaan; jos en olisi tänne tullut, en olisi koskaan tullut tuntemaan Jeesusta. Olen ennemmin spitaalinen Jeesuksen opetuslapsi, kuin terve kadotuksen tien kulkija.

Kyllä saamme olla varmoja siitä, että ne koettelemukset, jotka meitä kohtaavat täällä, ovat parhaaksemme. Niiden kautta Jumala tahtoo pitää meidät iankaikkisella tiellä. Ajatelkaa kuinka suuren hinnan hän maksoi, että me sille tielle pääsimme. Hän antoi oman Poikansa, Jeesuksen tulla tänne maailmaan pelastamaan meidät, ostamaan meidät pyhällä kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisel-

lään ja kuolemallaan, maksamaan syntivelkamme, jota itse emme voineet maksaa. Jos Hän uhraisi kalleimpansa saattaakseen meidät taivaan tielle, eikö Hän sitten myös tee kaikkensa pitääkseen meidät tällä tiellä? Aivan varmasti.

Niin Hän on luvannut tehdä. Paavali sanoo: Hän, joka on aloittanut teissä hyvän työn, on sen täytävä Kristus Jeesuksen päivään saakka. Kaikki koettelemukset, jotka meitä kohtaavat, on siis varmasti annettu meille sen tähden, että ne johdattaisivat meidät iankaikkiselle tielle. Herra on nähnyt että muut tiet johdattaisivat meidät vaivaan. Terveys olisi jollekin vaarallista, siis hän joutuu sairastamaan — rikkaus olisi toiselle vaarallista, siis hän joutuu köyhyudessa elämään... Ystävät olisivat kiusauksena toiselle, hän siis joutuu elämään yksinäisenä. Ylpeys vaivaa joitakin, itsekkyyks toisia, rakkaudettomuus toisia. Hän lähettää heille siis sellaisia kokemuksia, jotka nöyryyttävät, jotka kasvattavat rakkaudessa.

Rukoilkaamme siis mekin psalmistan sanoin: ”Tutki minua Jumala ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso, jos minun tieni on vaivana vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle”. Kun Jumala meitä tutkii ja koettelee, tyytykäämme Hänen menettelyihinsä ja olkaamme varmoja, että ne ovat meidän parhaaksemme. — Aamen

*Rupert Efraimson
Luterilainen 1963 n:o 12*

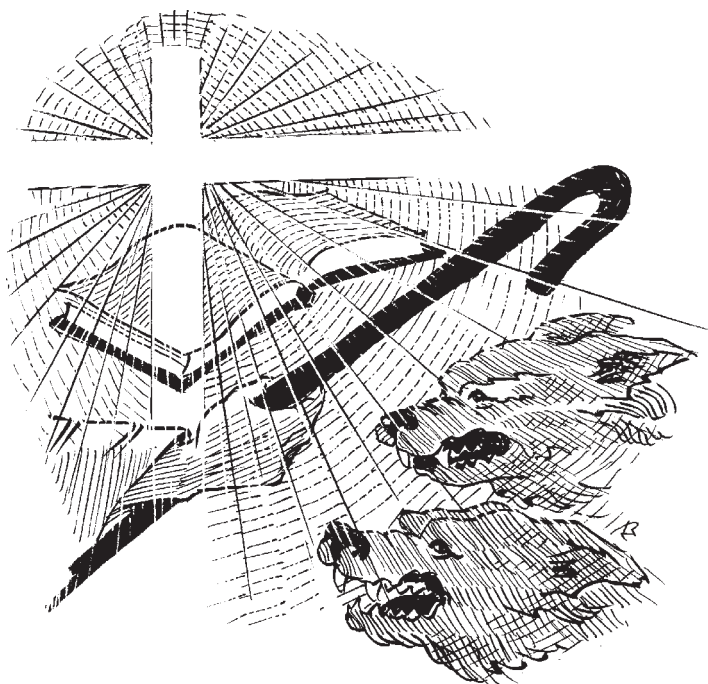
Äläkä saata meitä kiusaukseen

Olemme kuulleet riittävästi, mitä vaivaa ja työtä vaaditaan, että voitaisiin saada kaikki se, mitä rukoillaan, ja pysyttäisiin siinä, eikä se voi sittenkään käydä ilman erehdyksiä ja kompastumisia. Ja vaikka olemme saaneetkin anteeksiannon ja hyvän omantunnon ja meidät on julistettu vapaiksi synneistämme, niin on elämän laita kuitenkin niin, että tänään seistään ja huomenna langetaan. Sen tähden meidän täytyy rukoilla yhä uudelleen, jos kerran olemme hurskaita ja meillä on hyvä omatunto Jumalan edessä, ettei hän antaisi meidän langeta uudelleen eikä taipua ahdistuksissa ja kiusauksissa.

Mutta kiusausta eli ahdinkoa on kolmea lajia, lihan, maailman ja perkeleen aiheuttamaa. Mehän asumme lihassa ja kannamme mu-

kanamme vanhaa aatamia, joka syttyy himoihin ja kiihottaa meitä joka päivä siveettömyyteen, laiskuuteen, mässäilyyn ja juopotteiluun, ahneuteen ja vilpillisyyteen, lähimmäisen pettämiseen ja nylkemiseen, sanalla sanoen kaikkiin pahoihin haluihin, jotka luonto on meihin istuttanut ja joita sitten vielä herättelee toisten ihmisten seura, esimerkit, kuuleminen ja näkemine, jotka monesti haavoittavat ja saava viattomankin sydämen syttymään.

Sitten on maailma, joka loukkaa meitä sanoin ja teoin sekä pakottaa vihaan ja kärsimättömyyteen. Siinähan ei ole mitään muuta kuin vihaa, kateutta, vihamielisyyttä, väkivaltaa ja vääryyttä, uskottomuutta, kostoja, kiroamista, sättimistä, panettelua, kopeilua

ja ylvästelemistä ylen runsailla koristeilla, kunnialla maineella ja vallalla kun kukaan ei tahdo olla pienin, vaan jokainen haluaa istua ensimmäisenä ja olla kaikkia muita ylempänä.

Sitten tulee vielä perkele, joka kiihottaa ja yllyttää kaikkialla. Omassatunnossa ja hengellisissä asioissa se koettaa erityisesti saada meidät hylkäämään Jumalan sanan ja työt ja halveksimaan niitä voidakseen siten riistää meiltä uskon, toivon ja rakkauden ja saattaakseen meidät epäuskoon, röyhkeyteen ja paatumukseen taikka myös epätoivoon, Jumalan kieltämiseen ja pilkkaamiseen sekä lukemattomiin

muihin kauheuksiin. Ne ovat juuri niitä pauloja ja verkkoja, niitä todella tulisia nuolia, joita ei liha eikä veri, vaan perkele ampuu sydämeen kaikkein myrkyllisimmällä tavallaan.

Niistä on jokainen yksinäänkin suuri ja vakava vaara ja kiusaus, joka itse kunkin kristityn täytyy kestää. Koska meitä siis ahdistetaan, ajetaan ja hätyytetään joka puolelta, olemme pakotetut aina joka hetki, niin kauan kuin tätä surkeaa elämää kestää. huutamaan ja rukoilemaan, ettei Jumala antaisi meidän turtua, väsyä eikä langeta uudelleen syntiin, häpeään ja epäuskoon, sillä muuten on mahdotonta voittaa pienintäkään kiusausta.

Älä saata kiusaukseen on siis sitä, että hän antaa meille voimaa ja lujuuutta vastustaa, vaikka kiusausta ei otetakaan pois eikä lopeteta. Kukaan ei nimittäin voi välttää kiusausta eikä kiihotusta, koska me kerran elämme lihassa ja perkele on kimpussamme joten siis mikään muu ei ole mahdollistakaan kuin että meidän täytyy olla kiusattavana, vieläpä pitää sitä oikein olotilanamme. Mutta silloin me rukoilemme, ettemme lankeaisi ja hukkuisi siihen.

On sen vuoksi aivan toista olla kiusattavana kuin antaa sille periksi ja suostua siihen. Kaikkien meidän on sitä koettava, joskaan kaikkien ei samaa kiusausta, vaan toisten useampiakin kiusauksia ja vaikeampia kuin toisten. Niinpä nuorilla on erityisesti lihallisuuden kiusaus ja vanhemmalle iälle päässeillä maailmallisuuden kiusaus. Mutta hengellisissä asioissa askartelevia vakaita kristittyjä kiusaa perkele. Mutta tuollainen kiusauksen kokeminen ei voi ketään vahingoittaa, koska se on vastoin meidän tahtoamme ja haluaisimme mieluummin päästä siitä eroon. Ja ellei sitä koettaisi, ei sitä voitaisi kiusaukseksi kutsuakaan. Mutta sille annetaan periksi, jos sitä ei pidetä kurissa eikä taistella eikä rukoilla sitä vastaan.

Tästä syystä meidän kristittyjen tulee olla varustautuneita siihen ja meidän on tiedettävä odottaa joka

päivä, että meitä kiusataan jatkuvasti, minkä vuoksi kukaan ei saa kulkea niin varmana ja huolettomana, kuin perkele olisi kaukana meistä. vaan joka paikassa tulee olla valmiina ottamaan vastaan ja torjumaan hänen iskunsa. Vaikka nyt olenkin siveä. kärsivällinen, ystävällinen ja uskoni on luja, niin työntää perkele vielä tänä hetkenä sydämeeni sellaisen nuolen, että voin tuskin kestää. Hän on näet sellainen vihollinen, joka ei koskaan herkeä eikä väsy, niin että jos yksi kiusaus lakkaakin, tulee sijaan aina yhä uusia.

Sen vuoksi on ainoa neuvo ja turva kiirehtiä tarttumaan Isä meidän -rukoukseen ja sanomaan Jumalalle sydämen pohjasta: rakas Isä, sinä olet käsenyt minun rukoilla, älä anna minun langeta tähän kiusaukseen. Ja niin sinä saat nähdä, että kiusauksen täytyy luopua sinusta ja hellittää lopulta voitettuna otteensa. Mutta jos yrität auttaa itseäsi omilla ajatuksillasi ja neuvoillasi, teet asian vain pahemmaksi ja annat perkeleelle vielä enemmän tilaa. Hänellä on näet kärkeen pää, joka vie perässään koko ruumiin kenenkään pystymättä sitä estämään, jos se vain keksii kokon, johon voi livahtaa. Mutta rukous voi panna hänen tiellensä esteen ja karkottaa hänet pois.

*Martti Luther
Syvyydestä minä huudan*

Herraa ylistäen

Mikä olisikaan ihanampaa kuin ylistää Jumalaa! Joskus luonnon helmassa kävellessäni pysähdyn ihastelemaan metsän vehreyttä tai edessäni avautuvaa järvimaisemaa. Tuntuu kuin aika pysähtyisi ja elämässäni ei olisi sillä hetkellä mitään muuta. Rauha täyttää mielen ja tunteen olevani erityisen lähellä kaiken tuon kauneuden Luojaa.

Kirkon tilaisuuksissa pidän eniten virsistä ja lauluista, joissa on iloinen melodia ja kiitosta hehkuva sanoma. Tällaisiin lauluihin törmäsin myös erään kirkon tilaisuuksissa ulkomailla. Päädyin osallistumaan tuon kirkon tapahtumaan aivan sattumalta osallistuessani Language exchange –nimiseen tilaisuuteen. Se oli kyseisen kirkon järjestämä ja sen perään heillä oli jumalanpalvelus, joten jäin seuraamaan sitäkin. En ole missään muualla osallistunut kaksikieliseen jumalanpalvelukseen. Pastori puhui englanniksi ja hänen puhettaan tulkittiin paikalliselle kielelle. Laulutkin olivat sekoitus kahta kieltä. Tilaisuuteen osallistujissa oli suhteellisen paljon sekä paikallisia ihmisiä että ulkomailta peräisin olevia, jotka asuivat kyseissä maassa sillä hetkellä.

Koko jumalanpalvelus oli erittäin iloinen ja väki ylisti Jumalaa lauluilla, joista kiitos todella välittyi. Jäin kuitenkin pohtimaan kahta seikkaa kokemukseni jälkeen. Tilaisuuden lopulla pastori kysyi, onko joukossa ihmisiä, jotka haluavat sinä päivänä ottaa Vapahtajan omakseen. Kysymys kuulosti korvaani hassulta; ikään kuin ihminen itse

päittäisi alkaako uskoa Jeesukseen. Toki ihminen voi omasta halustaan hylätä uskon, mutta ei kuitenkaan voi päättää alkaa uskoa oltuaan jumalanpalveluksessa.

Vieläkin erikoisempi seikka kyseisen kirkon jumalanpalveluksessa oli lain saarnan puuttuminen täysin. Pastorin puhe ja laulut kertoivat kylä ihanasti siitä, että Jeesus on tullut maailmaan meitä kaikkia varten ja että me saamme Häntä kiittää siitä. Mutta ihmisten syntisyydestä ja pelastuksen tarpeesta ei sanottu sanaakaan. Minkä takia joku tilaisuuteen uutena tullut olisi vastannut myöntävästi pastorin kysymykseen uskon vastaanottamisesta, jos Jeesukseen uskomiselle ei ole mitään tarvetta? Mistä Häntä kiitetään ja ylistetään? Mitä seuraa, jos Häneen ei usko?

Minusta oli hienoa nähdä tämä kirkko ja nähdä ihmisten ylistävän Luojaa täydestä sydämestään. Kävin siellä uudestaan, mutta tiesin, ettei siitä olisi ikinä kotikirkokseni. En saanut evankeliumista sydämeläni lohdutusta, sillä sitä ei ensin muistutettu evankeliumin tarpeesta. Ilo ja kiitoksen aihe on kirkko, jossa sekä laki että evankeliumi tuodaan selvästi esille. Sellaisessa voi todella tuntea Jumalan suoman valon voiman ja kasvaa uskossa. Silloin vasta Herraa voikin ylistää!

*”Sinikello nurmikolla
Kasvoi päivän paisteessa.
Kesätuuli leppeästi
Soitti pikku kelloa.” (SK 433)*

Sinikello

Merkkejä siitä, että Kristuksen tuleminen olisi lähellä

Eräs tärkeä Kristuksen toisen tulemisen merkki on se, että evankeliumi on viety kaikkeen maailmaan. Vaikka valtaosa maailmasta vaikenee siitä ja vastustaa sitä, se on kuitenkin lähes kaikkialla löydettävissä paitsi Raamatusta myös nykyaikaisista tietoverkoista. Jeesus sanoi: "Tämä valtakunnan evankeliumi saarnataan kaikessa maailmassa todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu." (Matt. 24:14) Jeesus sanoi kerran: "Sanon teille: jos nämä olisivat vaihti, kivet huutaisivat." (Luuk. 19:40) Nyt kun maailma vaikenee ja estää evankeliumin saarnaa, Jumala on järjestänyt asiat siten, ettei evankeliumia sittenkään voida estää.

Toinen selkeä Kristuksen tulemisen merkki on yleinen epäusko. Jeesus sanoi: "Kuitenkin, kun Ihmisen Poika tulee, löytääkö hän uskoa maan päältä?" (Luuk. 18:8) Tämä merkki on käynyt toteen tihentävässä määrin nyt elossa olevan sukupolven aikana maailmanlaajuisesti. Entiset uskolliset tunnustukselliset luterilaiset kirkot eivät ole opillisesti enää sitä, mitä ne aikanaan olivat. Uskollisuus

Raamatun sanalle ja luterilaiselle tunnustukselle eivät ole niissä enää määrävänä tekijänä, vaan tilalle on tullut laskelmointi ja pyrkimys opillisiin kompromisseihin. Apostoli Paavalin sana uskollisuudesta on heitetty romukoppaan. Hän sanoi: "Mutta huoneenhaltijoilta edellytetään ennen muuta, että heidät havaitaan uskollisiksi." (1 Kor. 4:2) Sanoihan Jeesus: "Se, joka vähimmässä on uskollinen, on paljossakin uskollinen, ja se, joka vähimmässä on väärä, on paljossakin väärä." (Luuk. 16:10)

Nykyisin ei tapahdu, kuten vielä 1800-luvulla, laajoja, raitishenkisiä luterilaisia herätyksiä. Tämäkin on merkki epäuskon laajuudesta. Emme tosin näe sydämiin, mutta uskolla on kuitenkin sellainen ominaisuus, että se pyrkii tulemaan esille.

On myös muunlaisia merkkejä. Kristillisellä uskollamme on kaksi selkeätä julkista merkkiä. Ne ovat pyhä Raamattu, Jumalan sana, ja vanhurskauttamisoppi. On jäänyt vähemmälle huomiolle, että kansankirkko luopui kirkkona luterilaisen opin ja siis myös luterilaisen vanhurskauttamisopin sitovuudesta

jo vuoden 1870 kirkkolaissa. Pastori A. Aijal Uppala kiinnitti siihen aikanaan terävää huomiota. Nykyisin maassamme käytävä keskustelu on keskittynyt pääasiassa oikeuteen käyttää homoihin pyhää Raamatua. Homokeskustelun ytimessä on epäuskaisen maailman pyrkimys estää Raamatun käyttö kokonaan. Sen katsotaan olevan homovähemmistöjä syrjivä ja leimaava. Kuitenkin maamme lainsäädäntö nojaa pääosin Raamatun etiikkaan ja maamme laki antaa sille kunnia-paikan valaa tehtäessä. Raamatun syrjään paneminen ei ole vain ilmiö meidän maassamme, vaan sitä havaitsemme laajalti Euroopassa. Samalla tämä kertoo avoimesta kapinasta Luojaa kohtaan, joka on antanut ihmisille lakinsa ja ilmoittanut pyhän tahtonsa. Tämä kapina ilmenee muutenkin. Kehitysoppi on raivannut sille tietä.

Aivan omanlaisia merkkejä ovat luonnossa ja kansoissa tapahtuvat ilmiöt. Korona on yleinen Jumalan kutsu parannukseen ja uskoon sekä samalla myös rangaistus

niille, jotka jäävät epäuskoonsa. Koronailmiöön yhdistyvät rankkasateet tuhotulvineen, metsä- ja savannipalot, ennenkuulumattomat helteet, kuivuudet, sodat ja kahakat, lentoturmat ja erilaiset muut onnettomuudet eri puolilla maailmaa niin, ettei juuri mikään kolkka ole näiltä kaikilta suojassa. Loppua ennakoivina niitä on ollut aina olemassa. Mutta yhdessä ne runsaudessaan kertovat nyt siitä, että maailman loppu lähestyy kovaa vauhtia. Yksi asia odottaa vielä toteutumista. Jeesus sanoi: "Ihmisiä menehtyy pelätessään ja odottaessaan sitä, mikä maanpiiriä kohtaa; sillä taivaitten voimat järkkyvät." (Luuk. 21:26) Heprealaiskirjeessä sanotaan: "Hän on luvannut sanoen: 'Vielä kerran minä järisytän en ainoastaan maata, vaan taivaankin.'" (Hepr. 12:26) Tämä tapahtuu ilmeisesti lähellä Kristuksen tuloa.

Raamattu kehottaa meitä kaikkia: "Sen tähden olkaa tekin valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee." (Matt. 24:44)

Markku Särelä

Usko on Jumalan lahja

"Sen tähden olen sanonut teille, että kukaan ei voi tulla minun tyköni, ellei sitä (uskoa) anneta hänelle minun Isältäni." (Joh. 6:65)

Teidän täytyy uskoa. Kuullessanne tässä kysyttävän uskoa te heti sanotte: "Minä tahdon itsestäni ruveta uskomaan" Näin te luulette uskon olevan omaa tekoanne, kykyänne ja tekemistänne. Te ryhdytte minun mielestäni liian räväkasti työhön. Mutta sinun täytyykin jättää kaikki minun tehtäväkseni eikä uskoa itseäsi. Opi ensin, että usko on Jumalan lahja ja jumalallinen voima. Näin hänelle yksin annetaan kunnia, eikä yksikään ihminen kerskaa omasta voimastaan. Isä se meitä vetää ja hän antaa sanan, Pyhän Hengen ja uskon sanan kautta; kumpikin on hänen lahjaansa, ei meidän omaa tekoamme tahi voimaamme.

Ja Jumala antaa mielellään Pyhän Hengen, jos vain sitä häneltä rukoillaan. Varo siis lankeamasta ylpeyteen luullen, että sanaa kuullessasi heti voit sen uskoa. Kyllä ajatellaan: "Ah, hyvät teot ovat vaikeita, uskosta pian selviydytään." Ne, jotka elävät vailla kiusauksia ja ovat suruttomia, nöyrytmättömiä ihmisiä, pitävät uskoa mitättömänä, mutta kun tosi tulee eteen ja heidän pitäisi osoittaa uskonsa, arvostella vääriä oppeja tahi hädässä itseään lohduttaa, silloin kyllä laulu loppuu: kukaan ei ole kotona!

Sanan nälkä

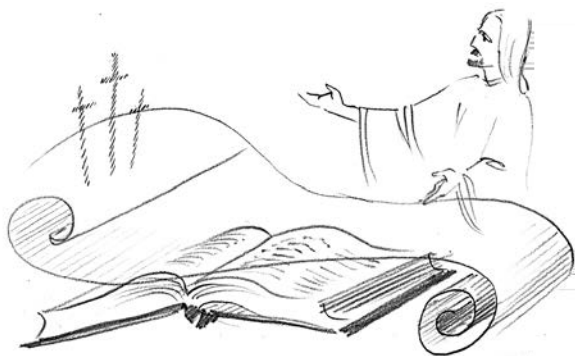
"Katso, päivät tulevat, sanoo HERRA, HERRA, jolloin lähetän nälän maahan: en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan HERRAN sanojen kuulemisen nälän. He hoippuvat merestä mereen, pohjoisesta itään. He etsivät Herran sanaa, mutta eivät löydä."
(Aam. 8: 11,12)

Tämä on kaikkein viimeisin rangaistus, jolla Jumala uhkaa, mutta samalla kaikkein suurin. Kaikki muut rangaistukset voisi vielä kestää, mutta hirmuisin rangaistus on, kun Jumala uhkaa ottaa pois totiset profeetat ja riistää ihmisiltä sanansa, niin ettei enää olisi ketään saarnaajaa, vaikka ihmiset haluaisivat kuulla Jumalan sanaa. Kaikessa muussa onnettomuudessa, olkoot kuinka suuria hyvänsä, voi Jumalan sanalla lohdututtaa ja siitä rakentua, mutta jos Jumalan sana otetaan pois, silloin ei ole enää mitään lohdutusta eikä toivoa

jäljellä, vaan pelkkää murhetta, vapistusta ja toivottomuutta, jopa itse kuolema.

Juutalaisilla oli heidän vankeutensa surkeuden aikana aina profeettoja, jotka lohduttivat ja vahvistivat heitä heidän ollessaan epätoivossa ja jotka johdattivat heitä toivomaan ja odottamaan Herraa Kristusta, joka oli tekevä lopun, ei ajallisesta kurjuudesta, vaan iankaikkisen kuoleman ja helvetin ikuisesta kurjuudesta. Mutta viimein, kun Kristus jo on tullut eivätkä he tahtoneet häntä vastaanottaa ja tunnustaa vapahtajaksensa, on heiltä sanakin otettu pois. Tätä Jumalan sanan nälkää on kestänyt aina tähän päivään saakka, niin että Israel on nyt paatunut ja sokea, niin kuin pyhä Paavali sanoo.

Sen tähden rukoilkaamme ja valvokaamme mekin, ettei tätä nälkää lähetettäisi meillekin, koska meille nyt Jumalan armosta on run-

saasti annettu ja lahjoitettu Jumalan sana, ettei Hän taas lähettäisi meille paksua pimeyttä ja hirmuisia eksytyksiä Jumalan sana sijaan ja ettei kävisi niin, että vaikka me halusta tahtoisimme kuulla Jumalan sanaa, ei olisi ketään, joka sitä meille opettaisi ja saarnaisi, niin kuin on käynyt niin monelle kansalle, jolla on ollut Jumalan sanaa yltäkyllin. Sillä kun Jumalan sana on poissa, mitäpä silloin on jäljellä muuta kuin ihmisjärjen sula pimeys. Se näet tahtoo mestaroida Jumalan sanaa eikä kuitenkaan osaa opettaa muuta kuin väärää oppeja. Mitäpä osaisi pimeys ja sokeus saarnata tai opettaa muuta kuin pimeyttä ja eksytystä? Ei ole muuta valkeutta kun ainoastaan se, joka saadaan uskosta Jumalan sanaan.

Meidän on siis ennen kaikkea oltava kiitollisia Jumalalle ja oikein käytettävä tätä verratonta hyvää tekoa, hänen sanansa lahjaa, niin kauan kuin se meillä on, ettemme,

jos se otetaan pois meiltä, kiittämättömiltä ihmisiltä, lankeaisi suuriin eksytyksiin ja sokeuteen ja saisi kokea, mitä Valitusvirssissä sanotaan: ” Ne, jotka söivät herkkuja, nääntyvät kaduilla. Ne, joita purppuran päällä kanneltiin, syleilevät tunkioita.” (Val. 4:5). Me olemme kuitenkin valitettavasti liian kiittämättömät Jumalan sanasta; varsinkaan ne, joitten tulisi pitää murhetta Jumalan sanasta ja seurakunnasta, eivät siitä ollenkaan pidä lukua. Surkeata kyllä, ne jotka ovat heistä parhaat, joko ainoastaan etsivät hekumaa laiminlyöden seurakunnan, tai raivoavat hurskaita ja uskollisia opettajia vastaan. Jos tällaista jatkuu, on meitäkin kohtaava sama Jumalan tuomio, jolla profeetta tässä uhkaa; se on jo alkanutkin tulla osaksemme väärrien ja jumalattomien opettajien muodossa.

*Martti Luther –
Hengellinen virvoittaja*

Hiljenny Herran edessä ja odota häntä.

Tiedätkö, kristitty, että toisinaan myrskyä aivan hirveästi elämän merellä, jossa pieni purtesi kulkee. Silloin on kaikki ympärilläsi synkkää yötä. Myrsky kohisee, aallot ja vedet vyöryvät, ja purtesi on uppoamaisillaan. Sinä et voi sitä ohjata, sinä näet vain kuolemaa. Mikä silloin on edessäsi? Mitä sinun tulee silloin tehdä? Sinun tulee tietää, että Herra on luonasi. Ja silloin »hiljenny Herran edessä ja odota häntä» Ps. 37:7, Se, että silloin hiljennyt hänen edessään ja odotat häntä, on hänen mielestään kallis asia. Oi, se on hänestä mieluista! Kaikessa, kaikessa hädässä anna tiesi Herran haltuun ja turvaa häneen; kyllä hän sen tekee. Kun viholliset ja jumalattomat tuomitsevat ja vainoavat sinua syyttömästi, antaa hän sinun vanhurskautesi nousta niin kuin valkeuden ja sinun oikeutesi niin kuin keskipäivän. Hiljenny Herran edessä ja odota häntä! Älä häily ja pakene levottomana sinne tänne, vaan pysy rauhallisena, missä olet. Tee hyvää ja tee kunnollisesti, mitä sinun tulee tehdä ja mitä sinä voit tehdä. Hiljenny Herran edessä! Tiedä että hän vain leikkii kanssasi, kuten äiti lapsukaisensa kanssa, kuten kotka poikastensa kanssa. Mitä on kaikki myrsky, kaikki hätä hänen edessään? Hiljenny Herran edessä ja odota häntä! Vieläpä hymyile lapsukaisen tavoin, joka yrittää kaatua ottaessaan ensi askeleita; sillä äiti on aivan lähellä. Liikuta siipiäsi niin kuin nuori kotka, joka pyrkii putoamaan, mutta jonka emo sieppaa kiinni ja asettaa siipiensä päälle. Olkoon ilosi Herrassa. Hän antaa sinulle, mitä sinun sydämesi halajaa: pelastuksen! Hiljenny siis Herran edessä ja odota häntä!

Rukoilkaamme. Herra Jeesus, sinä olet minun, ja minä olen sinun. Ja sinä rakastat minua ja sinä olet kaikkivaltias. Ja sinä olet aina luonani. Kun nyt joudun suureen hätään, niin auta minua, Herra Jeesus, että hiljentyisin sinun edessäsi ja aivan iloisena odottaisin sinua. Sinä olet auttava minua. Aamen

Carl Manthey-Zorn – Täksi Päiväksi

*Sana Näin sana lausuu:
usko ainoastaan!*

*Käy jo hetki sinuakin vastaan
tää sanoma, kuin itse Vapahtaja!
- Sun liekki valmihina sydämesi maja:
pois viety epäilysten kynnyspuut,
sun hyvytyesi, ansiosi muut?*

*Näin sana lausuu:
usko ainoastaan!*

*Kun tulee tuskan päivä sua vastaan,
kun ihmisavun huomaat keveäksi
ja Herra kutsuu sua lähemmäksi.
Mihinkä luottaa voisit muuhunkaan,
kuin tähän sanaan, Sanaan yksin vaan!*

*Näin sana lausuu:
usko ainoastaan!*

*Uskolla ota armolahja vastaan,
sen Kristus itse sulle ansaitsi,
kun kuolemallaan sanan vahvisti.
Pois katoava maailma on tää,
vain Sana elää, Sana yksin jää!
Nyt aika on, nyt ota sana vastaan,
Jeesuksen sana;
usko ainoastaan!*

Virpi Apponen

Ratkaise lause!

 6	 7	 5	 4
5 6	2 3	1 2 3	1 2

 5	 5	 4
U=I		
1 2 3	1 2	2 3

Ratkaise lause.

Vihjesanan pituus

Monesko kirjain otetaan

Vastaus: Ps. 136:26

Kuvt: Papunetin kuvapankki / ARASAAC

 5	 4	 8
1 2	1 2	1 2 3

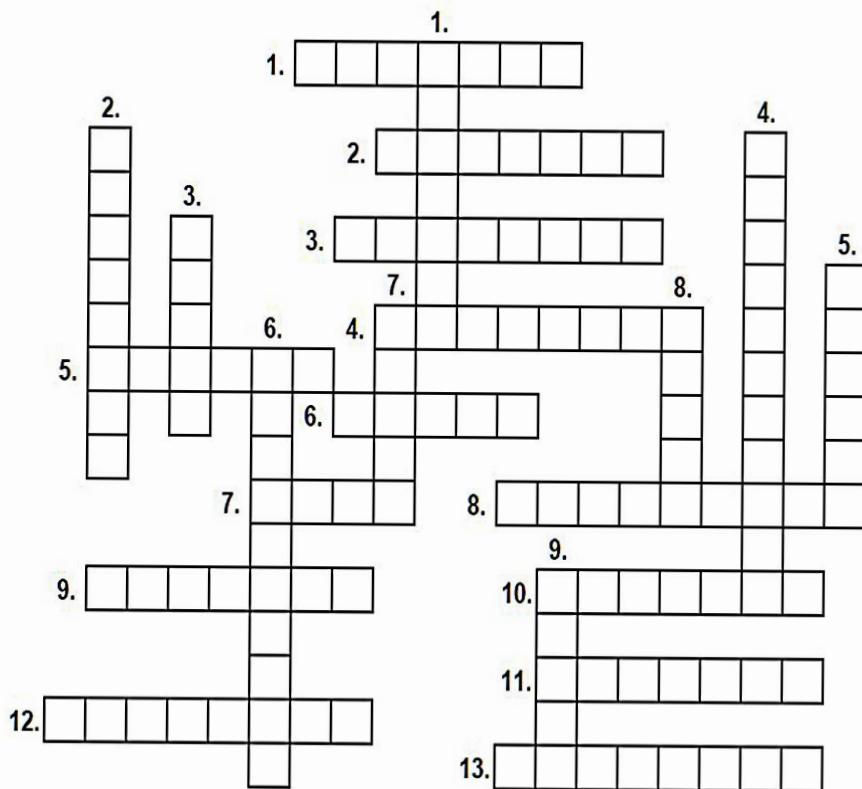
 5	 5
1 2 3	4 5

 5	 7
1 2 3	6 7

 5	 6	 4
1 2	1 2 3	1 2

 7	 5
1 2 3	3 5

 4	 5	 6	 5	 4	 4
2 4	2 3 5	1 2 3	2 3	2 3	3 4

Mitä meidän tulee tehdä?

Pystyyyn:

- 1 ? ilovirsia Ps. 32:11
 2 ? sillä palkkanne on suuri taivaissa Matt. 5: 12
 3 ? Jumalaan Joh. 14:1
 4 ? isää ja äitiä 5 Moos. 5:16
 5 ? Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen Matt. 28:19
 6 ? rauhaa 2 Tim. 2:22
 7 ? nuoruuden himoja 2 Tim. 2:22
 8 ? anteeksi Mark. 11:25
 9 ? itsellenne aarteita taivaaseen Matt. 6:20

Vaakaan:

- 1 ? Herraan Ps. 37:3
 2 ? vainoojiamme Room. 12:14
 3 ? evankeliumi kaikille luoduille Mark. 16:15
 4 ? Herraa Ps. 100:2
 5 ? siitä, että nimeimme on kirjoitettu taivaissa Luuk. 10:20
 6 ? kaikki kansat opetuslapsiksi Matt. 28:19
 7 ? aina iloiset 1 Tess. 5:16
 8 ? tarkasti lakia Joos. 1:7
 9 ? joka tilassa 1 Tess. 5:18
 10 ? kaikkea pahalta näyttävää 1 Tess. 5:22
 11 ? toinen toistanne Kol 3:16
 12 ? Elonherra Luuk. 10:2
 13 ? vihollisiamme Matt. 5:44

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Jumalanpalvelus- ja hartaustoiminta jatkuu myös verkkosivujemme kautta. Valittavana on kokonaisia jumalanpalveluksia virsineen ja rukouksineen, kuunneltavia hartauksia ja opetuksia sekä lapsille värikkäitä pyhäkoulukertomuksia.

Etsimme nuoria miehiä ja varttuneempiakin, jotka ovat halukkaita pyhään saarnavirkaan

Kirkkomme on joutunut pastoripulaan.

Etsimme nuoria miehiä ja jo varttuneitakin, jotka tuntevat sydämessään kutsumusta ja kiinnostusta pyhään saarnavirkaan. Pääasia on, että heillä on halu toimia sielujen pelastamiseksi ja että heillä on kiinnostus Jumalan sanaan ja luterilaiseen oppiin. Kirkkomme antaa heille opetusta ja käytännön harjoitusta, jonka jälkeen heitä voitaisiin esittää seurakunnille kutsuttaviksi pastorin virkaan.

Jos tunnet sydämessäsi, että Jumala vetää sinua pastorin elinikäiseen kutsumukseen, ota yhteyttä pastori Markku Särelään. Hänen yhteystietonsa:

markku.sarela@kolumbus.fi. Puhelin 040-5200579.

Raamattu sanoo: "*Varma on tämä sana: jos joku pyrkii kaitsijan virkaan, hän haluaa jaloön toimeen.*" (1 Tim. 3:1)

STLK

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A, Helsinki 00130. Syksyn aikana *jumalanpalvelukset* sunnuntaisin alkaen klo 11.00. Muutoksista ilmoitamme verkkosivuilla www.luterilainen.com

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A, Syksyn *jumalanpalvelukset*, klo 11.00. Ne pyritään välittämään jäsenille myös videoyhteyden kautta.

Hämeenlinna, *Kotihartaus* kuu-
kauden 1. sunnuntai klo. 15.00.
Pyhäkoulu kodeissa (alkaen 19.9.)
kuukauden 3. sunnuntai klo. 15.00.
Paikka vaihtelee. Pyydetään ilmoit-
tautumaan Päivi Helmiselle,
puh. 040-7427868, sähköposti:
paivi.helminen@netti.fi

Jäseniä, jotka asuvat muilla paikkakunnilla pyydetään olemaan tilaisuudesta oma-aloitteisesti yhteydessä past. Särelään tai tulemaan niille paikkakunnille, joilla on toimintaa. Puhelin ja sähköpostiosoite ovat alla olevassa ruudussa.

Pastori Markku Särelä
Saarenvainionkatu 3 B 12
33710 Tampere
puhelin 040 5200 579
markku.sarela@kolumbus.fi

www.luterilainen.com
www.pyhakoulu.fi

. AYQ2

LHT-Posti Oy
Posti Green**Sisällys:**

Jumalan teko, Martti Luther.....	170
Jeesus, lammastarhan ovi ja hyvä paimen, Martti Luther.....	171
Luther ja evankeliumi 12 ja 13	172
Kenelle Herra ei lue syntiä, MS.....	176
Rakkaudessa ja yksimielisyydessä, CFWW.....	179
Jeesus yksinään, Vv.....	181
Että he olisivat yksi, MS.....	182
Onko usko itsekkyyttä? MS.....	185
Aadamin perintö, Martti Luther.....	187
Ihmeellinen löytö, GAA.....	189
Oikea hetki, Vv.....	192
Vain vähän aikaa, (runo) GAA.....	193
Ihmisen järkyttävä luonteenpiirre, Kristuksen käsittämätön armo, MS...	194
Rohkaistukaa, Vv.....	197
Tutki ja koettele minua, RE.....	198
Äläkä saata meitä kiusaukseen, Martti Luther.....	201
Herraa ylistäen, Sinikello.....	204
Merkkejä siitä, että Kristuksen tuleminen olisi lähellä, MS.....	205
Usko on Jumalan lahja, Martti Luther.....	207
Sanan nälkä, Martti Luther.....	208
Hiljenny Herran edessä ja odota häntä, CM-Z.....	210
Usko ainoastaan, (runo) VA.....	211
Ratkaise lause! EV.....	212
Mitä meidän tulee tehdä -ristikko, EV.....	213
Ajankohtaisia saarnoja www.luterilainen.com -sivuilla.....	214
Toimintatietoja.....	214-215
Kansi: Jeesus kaivolla, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilauhinta 2021: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Vastaava toimittaja Kimmo Pälikkö, kimmo.palikko@kp-art.fi .

Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälikkö.

Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset ja laskutus:

seppo.sarela@luterilainen.com, puh. 045-145 8600.

Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille no.: FI15 8000 1700 3033 09

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 4 euroa

Viestipaino, Tampere